
**CONSTANTIN, IOAN ȘI ANTON
BACALBAȘA**

„Pardon!”

Piesă umoristică în trei acte și un tablou

Cuprins

ACTUL I.....	4
PERSONAJELE.....	4
SCENA I.....	5
SCENA II.....	7
SCENA III.....	8
SCENA IV.....	10
SCENA V.....	12
SCENA VI.....	14
SCENA VII.....	15
SCENA VIII.....	16
SCENA IX.....	18
SCENA X.....	18
SCENA XI.....	20
SCENA XII.....	21
SCENA XIII.....	23
SCENA XIV.....	24
SCENA XV.....	26
SCENA XVI.....	27
SCENA XVII.....	29
SCENA XVIII.....	30
SCENA XIX.....	32
ACTUL AL II-LEA.....	34
PERSONAJELE.....	34
TABLOUL I.....	35
TABLOUL AL II-lea.....	51
SCENA I.....	51
SCENA II.....	52
SCENA III.....	52
SCENA IV.....	54
SCENA V.....	55
SCENA VI.....	56
SCENA VII.....	56
ACTUL AL III-lea.....	59
PERSONAJELE.....	59

<i>Intrarea deputaților.....</i>	<i>60</i>
<i>Un senator deputat.....</i>	<i>61</i>
<i>Cerșetorii de indigenate.....</i>	<i>61</i>
<i>Dragoste cu sila.....</i>	<i>62</i>
<i>Mamelucii.....</i>	<i>63</i>
<i>Ședința.....</i>	<i>65</i>
<i>Moderatul.....</i>	<i>67</i>
<i>Tratativele.....</i>	<i>68</i>
<i>Sfinxul.....</i>	<i>69</i>
<i>Don Bizeț.....</i>	<i>70</i>
<i>Tinerii-programiști.....</i>	<i>73</i>
<i>Tribunul.....</i>	<i>75</i>
<i>Călugării.....</i>	<i>76</i>

ACTUL I

PERSONAJELE

*Bursuc, senator
Forfecaru, reporter de
ziar*

Un chelner

Un agent de poliție

Bibăneanu

O doamnă

D-rul Pescatore

Hidrologescu

Un Comisionar

Un spectator

1-a falită

2-lea falit

3-lea falit

4-lea falit

5-lea falit

Repaosul Duminical

Un sergent de oraș

1-a Pălărie

2--a Pălărie

3--a Pălărie

Un căpitan de vapor

1-ul senator ieșit la sorț

2-lea senator ieșit la sorț

3-lea senator ieșit la sorț

1-ul Doctor

2-lea Doctor

Influența

Antipirina

Salipirina

Un elev de liceu

2-lea elev de liceu

3-lea elev de liceu

Un domn din sală

O doamnă din sală

Un bragagiu turc

3-lea bragagiu turc

Un agent de poliție

Un țăran Clubmen

2-lea țăran Clubmen

Frișca 1-a Mască

Loto a 2-a Mască

1-ul Domn

2-lea Domn.

Acetilena

1-ul antialcoolist

2-lea antialcoolist

3-lea antialcoolist

SCENA I

Scena reprezintă o sală de birt, mese învelite cu fete albe; clienți pe ici, pe colo.

Intră Bursuc șchiopătând, plin de noroi și sprijinit de FORFECARU:

BURSUC: Vai de mine! Ufff!... Cum îți spuneam, dau să trec Calea Victoriei în fața Teatrului, când ce să vezi? Un biciclist venea ca fulgerul și ha, ha, ha, să calce o birjă; birjarul se ferește și cârmește spre mine, eu de acolo: pardon! bagă de seamă! dar oiștea mă ia în primire, mă împinge și cad pe spate. Întind mâinile să mă sprijin și apuc ceva: era rochia unei dame care cade bâldâbâc, peste mine, pardon. Deschid ochii și văz realitatea îngrozitoare: sub mine un băltoacă de noroi și d-asupra mea o damă bătrână. În sfârșit... vii d-ta, îmi dai mâna, mă ridic și... poftim! *(Se uită la noroiul de pe haine.)*

FORFECARU: Înțeleg, înțeleg, nu sunteți obișnuit cu pavagiul de lemn.

BURSUC: Pavagiu de lemn!... Daca-i umbla mult pe el rămâi și cu picioarele de lemn. De, eu ca ăla strein...

UN AGENT *(sărind de la o masă și apucând pe Bursuc de guler)*: Dacă ești strein în numele Constituției *(îi arată un baston)* urmează-mă.

BURSUC *(înmărmurit)*: Ce ți-e, omule?...

FORFECARU: Ești nebun!... Ce te-a găsit?...

UN AGENT: Sunt agent al serviciului de siguranță!...

BURSUC *(încheindu-se la palton, aparte)*: Atunci să ne păzim buzunarele... pardon.

UN AGENT: Și avem ordin să arestăm pe toți străinii suspecti.

BURSUC: Bine, bre omule, dar eu sunt român.

UN AGENT: Mofturi!... Te-am auzit când ai spus că ești străin.

FORFECARU: Adică nu e din București!

UN AGENT: Da de unde vine?

BURSUC: Vin cu trenul de la Caracal...

UN AGENT: Tocmai!... Județul cu răskoalele! D-ta ești soțialistru!

BURSUC: Ce soțialist, măi omule!... Am fost numai în alianță la alegeri. Eu sunt Tasache Bursuc senator guvernamental... Pardon.

UN AGENT (*smerit*): D-voastră d. Bursuc?... Mă scuzați!... Vă rog să mă iertați?!... Dacă sunteți senator guvernamental, să avem pardon. (*Salută și iese*).

BURSUC: Ciudat oraș! Ca român poți fi expulzat oricând și numai ca guvernamental, pardon, poți să rămâi!... Dar, apropo, domnule, să-ți mulțumesc. (*Întinde mâna lui Forfecaru*). Dacă nu veneai d-ta să mă ridici repede era cât p-aci să mă calce trăsurile.

FORFECARU: Oh! Nu-i nimic!... Un serviciu fără nicio importanță, d-le Bursuc... Ah! care va să zică sunteți d. Bursuc ales alaltăieri senator în Pumnești?...

BURSUC: Tocmai.

FORFECARU: Cu toate astea, vă știam disident.

BURSUC: Adică iepure de două hotare... Am căzut și eu la tratative cu prefectul.

FORFECARU: Și la Pumnești se fac tratative?...

BURSUC: Ba încă cum!... Ursul mai joacă și de nevoie.

FORFECARU: Înțeleg!... Presiunile, amenințările!...

BURSUC: Adică îți aplică proverbu' ăluia... zii pe nume: „Pe cine nu-l convingi, scoate-l la covrigi!...”

FORFECARU: Iar dizidenții ce zic?

BURSUC: Dizidenții... pardon... Păi dizidenții nu au vreme să vorbească fiindcă trebuie să doarmă. Dar s-o lăsăm focului de politică. Eu aș vrea să petrec, să cunosc capitala, să profit, înțelegi d-ta, că nevasta e acasă.

FORFECARU: Dacă voiți vă pot servi eu de cicerone. În

calitatea mea de reporter la ziarul Tîrbaca, am liberă intrare pretutindeni, vă pot arăta tot ce este mai interesant, oamenii și femeile zilei, distracțiile, curiozitățile...

BURSUC: Panorama...

FORFECARU: Tot, tot, tot. Și pentru a începe, să ne instalăm aci, fiindcă în birtul acesta defilează o parte a Bucureștilor originali.

BURSUC: Fă din mine ce vrei, iubitele. *(Iau loc la o masă).*

SCENA II

Cei de sus, Bibăneanu și o doamnă.

BIBĂNEANU *(arătând o masă)*: Să stăm aici, ma chère.

DOAMNA *(privindu-l galeș)*: Unde vrei tu, chèrei.

BIBĂNEANU *(întinzând mâna)*: Apropos, ma chère... portmoneul... ai uitat.

DOAMNA: Lasă chèrei, că plătesc eu.

BIBĂNEANU: Jamais de la vie! N-aș primi niciodată! Tu comprends, în fața lumii! *(Ia portmoneul pe care-l trece d-na)*

BURSUC: Chelner! Un pește l... pardon!

BIBĂNEANU: Ai!... Ce-a zis

BURSUC *(lui Forfecaru)*: Cine e familia de alături?

FORFECARU: Familia fin-de-siecle.

BURSUC: Cum îi ziseși?

FORFECARU: Familia fin-de-siecle a căreia condițiune esențială este ca bărbatul să fie sărac și tânăr, iar femeia bogată și...

BURSUC: Bătrână, pardon!... zi de!

FORFECARU: Pardon, în București nu mai sunt femei bătrâne.

BIBĂNEANU *(doamnei)*: Crede-mă, ma chère, că înnot în

toate fericirile.

DOAMNA: Ah! chère, când lipsești de lângă mine numai o oră, te caut *pește* tot locul. Mi-aduc aminte când ai plecat la Buda-*pește*...

BIBĂNEANU: Dar eu! La Buda nu eram de loc în apele mele.

FORFECARU: Se vede că domnului nu-i place apa de Buda.

BIBĂNEANU: *Tiens*, amicul Forfecaru!... Apropos, am nuvele de acasă. Alaltăieri am fost în județul tău.

FORFECARU: În care plasă?

BIBĂNEANU (*schimbând vorba*): Chelner!

CHELNĂRUL: Domnul pofteste vin?

BIBĂNEANU: Nu trebuie. Am apă... ăsta e elementul meu.

SCENA III

Doctorul Pescatore, are o mulțime de pești atârnați pe corp.

D-RUL PESCADORE:

Cuplete pe aria „Au bal du commandant”

În bălți în Dobrogea e-o comoară
Pescărie infinită,
Când o văd mintea mi se-nfioară,
Îmi simt inima răpită.
Ah! ce mai cegi și ce șalăi,
Ce caracudă ce baboi,
Ah! ce mai știucă
Dorul m-apucă.

Ah! ce mai icre de morun

Aș sta o viață să le-adun,
În plas-aș sta un veac.
Zău nu sunt fleac!

Pescăria-i o artă subtilă,
Meserie lucrativă,
Când al undița fină, abilă
Și nu ai sufletu-n potrivă.
Ah! ce mai cegi, ce somni, ce lini,
Ce mai balene, ce delfini,
Ce caracudă,
Gura-mi se udă.

Ah! ce mai icre mici de crap,
Ași da o viață să le pap.
Vivat undița mea,
Halal de ea!

Da doamnelor și domnilor eu sunt celebrul Dr.
Pescatore care am mers cu studiul pescăriei până în
fundul lucrurilor...

FORFECARU: Și al lacurilor!

D-RUL PESCATORE: Am ajuns la un așa grad de
experiență încât, de departe, dacă văd un pește îl și
cunosc.

BIBĂNEANU (*își ascunde fața după ziar*): Hâm! Hâm!

BURSUC: Dați-mi voie!

D-RUL PESCATORE: Vă rog!...

BURSUC: Ați putea să-mi spuneți și mie cam ce reforme
ați făcut în pescărie?...

D-RUL PESCATORE: Numaidecât. Întâia reformă: am
înmulțit peștii în așa grad încât acuma îl puteți găsi în
orice birt.

BIBĂNEANU (*de după gazetă*): Hâm! Hâm!

D-RUL PESCATORE: A doua reformă: Am luat măsuri ca
pescarii să fie înlocuiți cu pescărițe.

FORFECARUL: De ce?...

D-RUL PESCATORE: Fiindcă din cea măi înapoiată
antichitate este știut că peștii sunt atrași de femei.
BIBĂNEANU (*bate în masă*): Chelner! Țal că plec! (*Se
scoală și iese cu d-na.*)
D-RUL PESCATORE: Și acuma o să-mi dați voie să mă
retrag. (*Iese.*)

SCENA IV

*Hidrologescu intră cu un mare burghiu într-o mână și
cu o sondă în alta.*

HIDROLOGESCU (*intră repede*): Apă! Apă!

TOȚI (*sculându-se*): Ce este? Ce este?

HIDROLOGESCU (*alergând pe scenă*): Evrika!... Apa!...
Apa!... Apa!...

TOȚI (care cu pahare, care cu sticle alergând după
dânsul): Poftim!... Ce aveți?

HIDROLOGESCU (*respingând apa*): Fugiți!... Înapoi cu apa
voastră:

FORFECARU: Mi se pare că e turbat! Fuge de apă!

HIDROLOGESCU: Asta nu e apă, asta e otravă! Apă,
adevărata apă este numai cea descoperită de mine!

FORFECARU: Da unde ți-e apa, omule?

HIDROLOGESCU: Unde? (*punând degetul pe frunte*) Aici!

BURSUC: Am înțeles!... Are apă la cap!

HIDROLOGESCU: Studiile mele relevează în punctul
acesta apa potabilă, apa fără microbi, apa ideală. (*Pune
burghiul în pământ și începe să sfredelească*).

CHELNERUL (*alergând*): Vă rog, domnule, nu ne găuriți
scândurile.

HIDROFOGESCU: La o parte, am zis! Aici dedesubt e apă!

...

CHELNERUL: Domnule, mă rog, aici dedesubt e o prăvălie.

HIDROFOGESCU: Aici dedesubt sunt apele subterane ale
Carpaților; aici este un mare debit de apă!

CHELNERUL: Vă înșelați, aici este un debit de tutun.

FORFECARU: Aida de!.. D-ta, după cum văz în materie de
hidrologie ești cuc.

HIDROLOGESCU: Eu nu sunt un hidrolog *cuc*, eu sunt un
hidrolog *radutabil*.

Cuplete pe o arie nouă

Eu sunt vestitul specialist,
În fața cărui lumea se pleacă;
Eu sunt ilustrul hidrologist
Care scot apă din piatră seacă.

Umblu cu apa strânsă-n dosare
Și-n lumea-ntreagă astăzi nu-ncap.
Am apă-n cizme, în buzunare
Și pe de-asupra, am și la cap!
(*Bis cupletul întâi*)

BURSUC: Care va să zică d-ta ești acela care?..

HIDROLOGESCU: Cum acela care?..

BURSUC: Mă iertați... Adică spune lumea că ați omorât
oamenii cu apa de băut.

HIDROLOGESCU: Calomnii!... Și la urma urmelor, dacă i-
am omorât tot ei îi înviez.

FORFECARU: Ei ași!

HIDROLOGESCU: Am rețeta aci în pozunar!

TOȚI: Unde? Arată!...

HIDROLOGESCU: Poftim (*Scoate din buzunar o hârtie și le-
o dă.*)

Forfecaru o ia, toți se îngrămădesc să citească.

FORFECARU: Asta e rețeta? Asta e o carte de alegător.

HIDROLOGESCU: Tocmai. Eu sunt acela care am darul să

înviez morții la alegeri. (*lese prin dreapta*).

SCENA V

Un comisionar intră grăbit și găfâind.

COMISIONARUL: Vă rog domnilor, nu care cumva ați văzut-o?

FORFECARU: Pe cine?

COMISIONARUL: Și o caut, domnilor, o caut de aproape o lună fără să-i pot da de urmă.

BURSUC: Pe cine cauți, pardon?

FORFECARU: Comisionaru ăsta e cam într-o ureche.

COMISIONARUL: Domnul General o caută, de astă toamnă de când a pierdut-o, a căutat-o prin toată țara și acum m-a însărcinat pe mine ca s-o caut prin București și să i-o aduc.

FORFECARU (*aparte*): Nici vorbă, e sărit.

COMISIONARUL (*scoate o hârtie și citește*): Să vă citesc și d-voastră semnalmentele că poate o întâlniți pe undeva: „Corp de elită, înfățișare marțială, merge perfect în pas gimnastic...”.

FORFECARU (*mirat*): Corp de elită, merge în pas gimnastic!?...

BURSUC: Pas de mai înțelege ceva.

COMISIONARUL: „Instrucție are ca niciuna, când ridică piciorul e o poezie...”.

BURSUC: Când ridică piciorul?!... Atunci, e o damă, pardon!

COMISIONARUL: Ce damă!... E o divizie. D-l general și-a pierdut divizia la manevrele de astă toamnă.

BURSUC și FORFECARU (*mirați*): Aaaaa!?!...

BURSUC (*indignat*): Mi se pare că d-ta crezi că eu sunt un dobitoc... pardon.

COMISIONARUL: Ferească, D-zeu, domnule, d-l general mi-a dat chiar o hartă geografică făcută de dumnealui pentru ca să-i caut divizia. Poftim. *(Desfășură o hartă.)* Mi-a spus s-o caut la Gambrinus, la bal mascat, la Bodega, la Zdrafcu, dar n-am putut găsi nici măcar aceste localuri.

FORFECARU: De ce?

COMISIONARUL: De, o fi harta greșită. Uitați-vă și d-voastră: unde e însemnat Gambrinus am găsit un pension de fete, unde e însemnat balul-mascat am dat peste o fabrică de tirbușoane, în locul lui Zdrafcu am găsit Camera deputaților și așa mai încolo.

FORFECARU: Așteaptă, mi-a venit o idee genială! Iat-o: Să spui d-lui general ca să publice prin ziare următorul anunț: *(Citește).*

„Cu ocazia manevrelor din toamna anului trecut pierzându-se o întreagă divizie de infanterie și fiindcă cu toate cercetările făcute nu s-a putut da de urma ea, se aduce la cunoștința generală că oricine o va găsi să o aducă la Comandamentul Corpului de armată de unde va primi o bună recompensă”.

Hai, ce zici?

COMISIONARUL: Bravo idee! Să ne aducă câte o țuică! Fac cinste!

UN DOMN DIN SALĂ: Mă rog dați-mi voie.

FORFECARU: Ce este?

UN DOMN DIN SALĂ: Aici jos, eu sunt. Vă rog să precizați ce înțelegeți prin „o bună recompensă” pentru că, după toată munca, să nu te pomenești că-ți aplică la cazarmă o recompensă națională pe spinare.

FORFECARU: Să nu aveți nicio teamă, domnul meu! La cazarmă civilii nu sunt bătuți niciodată.

COMISIONARUL: Dau fuga la d-l general, și mâine vin cu dumnealui la ziar.

BURSUC: Pardon!

Comisionarul iese.

SCENA VI

Faliții

Intră 4 bărbați și o femeie cu aerul plouat.

Cuplete pe aria „Nu-i destul, spune!”

Chesat amarnic, cumplită criză,

Nu sunt afaceri, nu o remiză..

În cap îmi urlă trist darabana,

Scadența sumbră sosi tirana

Protestat

Cu portărelul executat

Spun angrosiștii că-i numai jenă,

Că-i eferma. Glas de sirenă!

La pungă jena m-a curățit!

Lăsați oblonul căci sunt falit!

Protestat

Cu portărelul executat!

În noi chesatul a dat, pârlitul;

S-au dus clienții, s-a dus profitul.

Tejghea pustie și solitară

În tine bate un vânt de vară;

Protestat

Cu portărelul executat.

FORFECARU: Mă mir, doamnă, cum fiind atât de gentilă
ați putut da faliment.

1-A FALITĂ: Am avut o firmă ghinionistă, domnule, firma
La Mascota.

2-LEA FALIT: Și mie tot firma mi-a făcut buclucul. Astă

toamnă credeam că e lucru mare de ea, dar acum a dat gata.

BURSUC: Și anume ce firmă?

2-LEA FALIT: La alianța guvernamentală-socialistă.

3-LEA FALIT: Pe mine m-a împins dracu să votez la alegeri contra guvernului. A doua zi a intrat națiunea în prăvălia mea și a răsuflat așa de tare încât nu mi-a mai rămas niciun raft zdravăn.

4-LEA FALIT: Eu sunt un biet librar păcălit: am editat scrierile originale ale autorilor Români și acum poftim hal!...

FORFECARU: Dar D-ta?... Te văd gras, frumos, elegant!...

5-LEA FALIT: Eu, slavă Domnului, sunt bine mersi, treburile mi-au mers găitan, însă m-am grăbit să încetez plățile pentru ca să nu mă apuce legea cea nouă asupra falimentelor.

BURSUC: Ei și acum ce aveți de gând să faceți?

TOȚI: Funcționari! La sfântul buget!..

FORFECARU (*către 1-a Falită*): Și D-ta tot în buget ai să intri?...

1-A FALITĂ: Ba că o să mă ocup tot de comerț, decât nu mai vreau să fiu mascotă.

Faliții ies cântând cupletul final.

SCENA VII

Repaosul Duminical cască mereu, merge alene și e tras de guler de un sergent.

REPAOSUL: Lasă-mă, domnule, să mă odihnesc!

SERGEANTUL: Nu se poate! E ordin ca să circuli!

REPAOSUL (*se pune pe scaun*): Am lege la mână. Uite! (*Arată hârtia.*)

SERGEANTUL: Am mai văzut noi legi d-astea, haide!
REPAOSUL:

Cuplete pe aria „Daisy bell”

Prea multă muncă, frate,
Vezi-ți de drum,
Azi e zi de libertate,
Avem doar lege-acum.

Băieți de prăvălie
Am fost, e mult d-atunci,
Acum, n-ar mai fi să fie,
Suntem vai! scutiți de munci.

Olrail! Olrait!
Lumea ne zice adulți!
Olrail! Olrait!
Lumea să n-o ascuți!

Odihna-i cam scumpă. Vere,
Odihna sume cere!
Duminica de n-ai lei noi,
Ești adult, dar e vai de noi.

SERGEANTUL (*împingându-l*): Te-ai o lihnit destul! Haide acum!

REPAOSUL: Fac apel la presă! Ce zice presa?

FORFECARU: Presa zice că inserțiile și reclamele trebuiesc plătite. (*Repaosul iese împins de Sergeant*).

SCENA VIII

Pălăriile.

Cuplete pe aria „Ce sont des maisons...”

Sunt pălării de teatru!
De teatru,
De teatru.
Micuțe cum vedeți: fason!
Exact ca Turnu-Babilon!
Ocupă un loc pentru patru!
Sunt pălării de teatru!

Așa-i pălăria modernă!
Modernă!
Modernă!
Lucrată pe ultim jurnal!
Cu scop evident, infernal!
Ea pare-o movilă eternă!
Așa-i pălăria modernă.

1-A PĂLĂRIE: Noi suntem noile pălării pentru teatru.

2-A PĂLĂRIE: Sau mai bine zis pălăriile pentru purtat în staluri, impuse de către noul Director general al teatrelor.

3-A PĂLĂRIE: Aceste pălării au fost admise spre a da o satisfacțiune presei care cere damelor să-și scoată pălăriile în stal.

FORFECARU: Asta e o gentileță ce sare în ochi.

BURSUC: Mai de grabă: ca sarea în ochi.

UN DOMN DIN SALĂ: Bravo! Așa este! Noi nu mai putem vedea nimic aici. Poftim, iată eu am Turnul lui Eiffel în fața mea.

O DOAMNĂ DIN FAȚĂ (*întorcându-se*): Pe mine m-ai făcut Tumul lui Eiffel? (*Se scoală în picioare.*) Auziți că eu sunt Turnu' lui Eiffel! Ești un obraznic, domnule.

DOMNUL DIN SALĂ: Doamnă!

DOAMNA: Na! (*îi trage o palmă*).

CELE TREI PĂLĂRII (*râd*): Ha! ha! Ha! (*les repede*).

BURSUC: Mi se pare că i-a tras o palmă, pardon!

SCENA IX

Navigația Română.

(Un căpitan de vapor intră trăgând un vaporeș după el).

BURSUC: Ce mai e și drăcia asta?

CĂPITANUL: Asta e noul tip de vapoare adoptat de către serviciul maritim român.

FORFECARU: Și unde vă duceți acum?

CĂPITANUL: La Rotterdam.

BURSUC: Cum, frate, pe uscat?

CĂPITANUL: Ba vezi că pe apă ca să am „mal de mer.”

FORFECARU: Asta parcă e Corabia Salamandra.

CĂPITANUL: Ultimul cuvânt al științei. Uite, când vrei plutești pe apă, când vrei tragi cu el traga pe uscat și când vrei îl faci balon. De exemplu: (*Bate în palme.*) Una! Două! Trei! Allez hop! (*Vaporeșul se înalță și dispare.*) Și acum adio! (*Vrea să plece.*)

BURSUC: Ei, și acum cine conduce vaporul?

CĂPITANUL: Tot eu! Dar îl conduc din trenul accelerat în care mă duc chiar acum să mă urc. (*Salută și iese*).

SCENA X

Trei senatori trași la sorți.

Cuplete pe aria: „Regardez la passer”

Ah, a ieșit cam slut,
Simțirăm mâna morții:
Ce piază rea a vrut
Pe noi să cadă sorții!

Auzi să tragi la sorți
Când ți-a venit de hac,
Când tu de-abia îți porți
Al vieții greoi sac,
Și când tragi tabac!

Așa vru Cel-de-Sus,
Să nu mai știm diurnă,
Nici liberul parcurs.
Nici seria nocturnă.

Adio *bal-masque*,
Și *chambre séparée*,
Adio canape,
Adio sforăie,-
Nimic nu mai e!

- 1-IUL SENATOR: Asta n-a mai fost tragere la sorți, asta
fost curat tragere pe sfoară!
- 2-LEA SENATOR (*tușind*): Eu am o conselație: Cine pierde
la joc câștigă în amor.
- 3-LEA SENATOR: Eu mă mir de ce vă plângeți! Senatul a
fost reînnoit și atâta tot.
- 2-LEA SENATOR (*tușind*): Când i-am spus acasă nevastei
că am fost reînnoit mi-a pufnit în nas.
- 1-UL SENATOR: D-ta, înțeleg, că nu prea ai fason, dar noi,
de!...
- 2-LEA SENATOR: Adică d-voastră sunteți grozavi! Culcați-
vă pe urechea aia.
- 3-LEA SENATOR: Unde să ne mai culcăm dacă ne-ați dat
afară din Senat?

1-UL SENATOR: Adio! somn ușor și diurne plăcute!
2-LEA SENATOR (*tușind*): Adio! tribuna damelor. (*les cântând ultimul cuplet*).

SCENA XI

Doi doctori intră certându-se.

1-UL DOCTOR: Eu îți spun că n-are să-ți creeze.
2-LEA DOCTOR: Și eu îți spun că are să-mi creeze!
1-UL DOCTOR: Ba nu!
2-LEA DOCTOR: Ba da.

Amândoi se plimbă furioși.

FORFECARU: Îmi dați voie, d-lor doctori!... Nu este indiscret din parte-mi să vă întreb?...

1-UL DOCTOR: De loc! Închipuiește-ți că, domnul care a venit ieri de la Paris are pretenția ca guvernul să-l creeze o catedră la Universitate.

2-LEA DOCTOR: Da fiind-că am o specialitate.

1-UL DOCTOR: Și care anume?

2-LEA DOCTOR: Sunt mamoș militar!

1-UL DOCTOR: Dacă-i așa și mie să-mi creeze guvernul o catedră căci și eu am introdus ceva în țara aceasta.

2-LEA DOCTOR: Ha! Ha! D-ta?... Și ce-ai introdus, mă rog?

1-UL DOCTOR: Eu, ce am introdus?... Am introdus automobilul.

2-LEA DOCTOR (*râzând*): O catedră pentru automobile! Ha! ha! ha!... Poate la Universitatea lui Jean Caretașul ori la a lui Metaxa.

1-UL DOCTOR: Ești un obraznic!

2-LEA DOCTOR: Mi se pare că ai avut intenția să mă insultî! (*Scoate două bisturie*). Alegeți bisturiul,

domnule, pentru ca autopsia să decidă.
1-UL DOCTOR (*scoțând un clistir*): Eu am armele mele!
BURSUC: A scos clistirul, pardon!
2-LEA DOCTOR (*luând poziția*): În gardă, ca să te disec!
1-UL DOCTOR (*luând poziția cu clistirul*): Șterge-o ori te curăț!

SCENA XII

Influența intră în costum de călătorie și voalată. Vine repede și apucă pe cei doi doctori de guler.

INFLUENȚA: În sfârșit!... În sfârșit pusei mâna pe voi, mizerabililor!
DOCTORII: Ai!... Ai!... Ce ai cu noi?...
1-UL DOCTOR (*aparte*): Trebuie să fie nevasta băcanului pe care l-am orbit săptămâna trecută.
2-LEA DOCTOR: Mi se pare că e sora ofițerului de cavalerie căruia i-am tăiat amândouă picioarele.
INFLUENȚA (*scuturându-i*): Acuma să vă văd!
FORFECARU (*lui Bursuc*): Să știi că e dama voalată din procesul Dreyfus.
1-UL DOCTOR (*dulce*): Vă rog, madame, ce poftiți?...
2-LEA DOCTOR (*și mai dulce*): Cu cine avem onoarea, madame?
INFLUENȚA: Așaa!... Nu mă cunoașteți, nu știți cine sunt, habar n-aveți de mine și cu toate astea, de ani de zile îmi aruncați toate relele în spinare!? (*Ridică vălul.*) Ei bine, priviți-mă: eu sunt influența!
DOCTORII (*muindu-se*): Aaah!... Aaaah!
INFLUENȚA:

Cuplete pe aria spaniolă „Tiroleza”

Vin din locuri călduroase
Ca un fulger mă abat,
Dau dureri în cap și-n oase
Și-n trei zile culc la pat.

Guturaiul mi-este crainic
Și strănutul armament;
Împotrivă-mi, v-o spun tainic,
Nu există tratament.

Dar nu vă încredeți nici în muștar,
Nu vă încredeți în salamar;
De-ar fi remediu ca să existe,
E o duzină de batiste.

De când lumea sunt în lume,
Însă doctorii glumeți,
Mi-au dat azi un groaznic nume,
Ca să pară ei șireți.

Influența-n dreapta-n stânga!
Influența-n sus și-n jos!
Influența e nătânga!
Influența-i cu ponos!

Dar nu vă încredințați nici în muștar,
Nu vă încredințați în salamar;
De-ar fi remediu ca să existe,
E o duzină de batiste.

1-UL DOCTOR (*apucându-se de cap*): De obicei influența
te lovește unde ești mai slab; pe mine m-a lovit la cap.

2-LEA DOCTOR (*ținându-se de pântec*): Și pe mine m-a
lovit la slăbiciune!

BURSUC: Pardon!

INFLUENȚA: Acuma... (*Dă un chiot și fuge.*)

SCENA XIII

Antipirina și Salipirina intră.

FORFECARU: Ce o fi apucat-o de a fugit așa de repede?

BURSUC: O fi apucat-o și pe ea influența!

1-UL DOCTOR: Ah! Înțeleg! Influența a văzut pe iubita mea Antipirină.

2-LEA DOCTOR: Și eu înțeleg! Influența a fugit de frica adorarei mele Salipirina.

ANTIPIRINA și SALIPIRINA: Da, noi suntem!

1-UL DOCTOR (*luând de talie pe Antipirina*): Draga mea, Antipirino, nu-ți poți închipui cât de mult te iubesc.

ANTIPIRINA (*apărându-se*): Te rog, te rog, mai departe. Deja toată lumea a observat că d-ta abuzezi de mine.

SALIPIRINA (*pe care al doilea doctor o ia de talie*): Întocmai ca și domnul cu mine. Dacă m-oi lăsa să fiu întrebuințată ca până acum, într-un an de zile am să fiu uzată cu desăvârșire.

1-UL DOCTOR: De, ce stricăm noi dacă sunteți așa de bune?

2-LEA DOCTOR: Sunteți niște medicamente fără rivale, praful vostru, bulinul vostru, totul este incomparabil.

ANTIPIRINA: Bine, bine dar nu uitați că nu sunteți singuri. Toți doctorii din București fac cu mine același lucru.

SALIPIRINA: Cu mine e încă și mai rău, de mine au început să abuzeze acuma și studenții în medicină, și spițerii și veterinarii chiar.

1-UL DOCTOR: Lăasă-mă numai să te ating!

2-LEA DOCTOR: Dă-mi numai un bulin.

Cuplete pe aria duetului din „Mascota”

D. Când îți mângâi bulinul tău

-
- Îmi trece febra dintr-o dată!
— Eu când simt bisturiul tău
Îmi văd capsula sfâșiata!
D. Mor pentru bulinul tău,
Mor de bisturiul tău!
— Când mă pornea să fac: hapsi!
Când mă apucă să fac: be!
D. Iubito, gustul ți-e amar,
Când te înghit ca p-o pilulă;
— Iubitul meu ești cam barbar,
Nu știi să umbli c-o capsulă.
D. Dar mor de bulinul tău...
— Iubesc bisturiul tău,
D. Când mă pornesc să fac: hapsi!
— Când mă apucă să fac: be!

les.

SCENA XIV

Trei elevi de liceu intră. Poartă șepci pe cap, în gură țigări Vârsta 13—14 ani.*

1-IUL ELEV: Ola! Ia! Monșer, așa ghină mai rar; să pierz pe rând cu patru careuri și cu trei chinte roiale.

2-LEA ELEV: Ghina mea e încă și mai mare; închipuiți-vă că am prins aseară pe Margareta cu un ofițer de intendență! La vârsta mea să port coarne!

3-LEA ELEV: Ce vrei, monșer, așa e lumea! Voi nu cunoașteți încă mizeriile vieții! Eu o viață întreagă am pierdut și la femei și la joc. Pas de te mai încrede în proverbe.

1-UL ELEV: Tinichea!... Auzi să fu tinichea!...

2-LEA ELEV: O femeia! Femeia!...

3-LEA ELEV: La dracu necazurile! Sunt de opinie ca să bem o ruginită! Chelner!...

FORFECARU: Bună seara tinerilor!... Care va să zică sunteți persecutați de ghinion!

1-UL ELEV (*cu un aer frivol*): Bagatele, domnul meu, bagatele!

Cor. Cuplete pe aria Ghigherlilor

Noi suntem tineri je manfiș
Blazați și sceptici, triști,
La cărți facem alișveriş
În Maus suntem artiști!

Noi știm pokerul perfect,
Știm ghiordum și pichet;
Noi avem portul corect
Și minte berechet.

Noi suntem juni cu viitor
Cam bifuroați, e drept,
Valul vieții dintr-o dată-l sărim într-un picior,
Și cărții ținem piept.

Panis, piscis, crinis, finis,
Ignis, lapis, pulvis, cinis
Declinăm în mod divin,
Și suntem în declin.

Se aude zgomot de afară.

2-LEA ELEV: Mi se pare că aud vocea profesorului Zgârcescu.

3-LEA ELEV: O! Ce ghină! Ce ghină!

1-UL ELEV: Repede, travestirea și afară!

Toți scot din buzunare câte o pălărie moale, pun la loc

șepcile în buzunar apoi se întorc și pleacă. La spate cămășile le sunt scoase din pantaloni.

SCENA XV

Acetilena intră ca o stea în mână.

ACETILENA (*cântând*): Cine primește steaua frumoasă și luminoasă?

TOȚI (*mirați*): Ce este? Ce?...

BURSUC: Uite steaua în post, pardon...

ACETILENA: Asta e steaua modernă, steaua care vestește secolul al 20-lea, steaua cu Acetilenă!

TOȚI (*speriați*): Acetilena?! Acetilena! (*Se reped iute spre ușă.*)

ACETILENA (*oprindu-i*): Stați! Nu fugiți! Asta e acetilena națională, un panaceu universal, bună pentru orice, și care poate îi întrebuințată ca lumină, ca explozibil și ca doctorie de către opozanții care vor să devină guvernamentali. Calitățile ei sunt mari; ascultați.

Cuplete pe aria din „Vânzătorul de păsări”

Când opaițul ardeam
Și mucările țineam
Eram mult mai luminați
Mai puțin întunecați...

Vremurile unde sunt
Când cu chibrituri de vânt
Și cu scânteii din amânar
Aveam foc cât un pojar?

Acuma, chip, ne-am dres,

Azi suntem în progres...
Avem în lămpi mult, foc,
Dar în noi nu mai e de loc.

Luminarea mea de seu,
Cât de bună erai zău!
Ori ardea-i ori nu ardea-i
Însă știți că nu pârleai!...

Azi ne frigem, explodăm,
Ori orbim, ori ne-ncurcăm,
Ne lovim, cădem în bot
Și lumina-i peste tot.

O bec afurisit!
Cine te-a născocit?...
Acetilenă, gaz,
Prea ne dați mult necaz!

FORFECARU: Lasă că cunoaștem noi acetilena de când cu
explozia de la grădina Bristol.

CHELNERUL: Când toți mușterii au fugit fără să plătească
consumațiile.

ACETILENA: Și acuma mă duc să luminez națiunea, adică
Camera, Senatul și mai ales Consiliul Comunal. (*Iese
cântând.*) Cine primește steaua frumoasă și luminoasă!

SCENA XVI

*Doi bragagii turci intră fugind, urmăriți de un agent și de
doi sergenți cu tesacele scoase.*

TURCII: Alah! Aman! Aman be!

FORFECARU: Dar asta?...

AGENTUL: Niște turci.

FORFECARU: Ei, și dacă sunt turci?

AGENTUL: Vezi că pe lângă că sunt turci mai sunt și tineri...

FORFECARU: Ei?!

AGENTUL: Ei! Politica țării noastre nu îngăduie să primim în țară tineri turci.

BURSUC: Cu alte cuvinte nu mai putem primi în țară decât bragagii bătrâni!

AGENTUL: Taman așa! (*Către turci îmbrâncindu-i.*) Haide! Noi cu politica externă nu facem leturghie cu bragă.

TURCII (*plângători*): Aman, be!

Cuplete pe aria „Evala, bre padișah”

Braga rece din Stambul
Până ieri vindeam destul,
Însă azi ni s-a-nfundat.
Spun că am fi complotat.
Taridiram, Taridiram.

Bragă rece în complot,
Ne-a nenorocit de tot.
Șampanica porc-ar fi,
Șampanica Pomery.
Taridiram...

Cică suntem tineri turci
De bei de la noi, te spurci,
Braga ne-a calomniat
Cu complot și cu rahat.
Taridiram...

les urmați de poliție.

SCENA XVII

Trei țărani intră prin fund.

CHELNERUL: Ce poftiți, mă rog? Aici nu e cârciumă!

1-IUL ȚĂRAN: Se vede că nu-ți cunoști încă drepturile și datoriile. Noi nu mai mergem la cârciumă tovarășe!

CHELNERUL (*indignat*): Eu, tovarăș cu voi?

2-LEA ȚĂRAN: Acuma noi mergem la glob, după cum zice prietenul Vaxenștain.

FORFECARUL (*lui Bursuc*): Țștia trebuie să fie socialiști. (*Către țărani.*) Ați venit de mult în București, prietenilor?

1-IUL ȚĂRAN: Piii! Am venitără chemați de interesele partidului și ale tovarășului Lățescu.

FORFECARU: A! D-voastră sunteți din organizație?

1-IUL ȚĂRAN (*măsurându-l*): Dumneata parcă ai fi o iscoadă burghezească. D-ta nu recunoști diuria valorii a lui... a lui... (*Se scarpină în cap.*) A lui Carnaxi!

FORFECARU (*râzând*): Nu sunt iscoadă burgheză, măi băiete. Și dacă vreți vă conduc eu pe Calea Victoriei până la club.

2-LEA ȚĂRAN: Noi nu mergem pe Calea Victoriei, prietene, noi mergem numai pe calea legală.

BURSUC: Ați fi mergând voi pe calea legală, da am auzit că, pe ici pe colo, ați bătut pe primari, v-ați răsculat, ați dat foc! De!

1-UL ȚĂRAN: Păi de, domnule, când ne-o fi ajuns și nouă cuțitul la os, ne-om fi răsculat, om fi bătut, om fi dat foc, da' vorba mea este că toate astea le-am făcut pe calea legală.

CEILALȚI ȚĂRANI: Așaa!...

Cor. Cuplete pe aria: Noi țăranii de la țară

Noi țăranii de la sate

Reformați azi ne găsim,
De când Vanghereanu frate,
Luptă să ne dezrobim.

Fisticscu ne mai spune
Să nu bem rachiu de prune,
Ci să bem Amer picon
La Bodega în salon.

Lumea Nouă ne vorbește
De ciocoi c-o să scăpăm.
Nu știm de se potrivește,
Cotizații însă dăm.

les cântând.

SCENA XVIII

Antialcoolistii.

(Mai mulți domni cu nasurile foarte roșii întră repede).

1-UL ANTIALCOOLIST: Băiete! de urgență o sticlă de șampanie!.

2-LEA ANTIALCOOLIST: Mie o sticlă de cognac!

3-LEA ANTIALCOOLIST: Mie o sticlă de Whisiki englezesc.

1-UL ANTIALCOOLIST: Băiete, servește tot ce ai mai tare, mai spirtos. *(Chelnerul aleargă și servește).*

FORFECARU: Îmi permiteți... D-voastră, după figură, parcă n-ați fi bucureșteni.

2-LEA ANTIALCOOLIST: Nu, d-le, noi suntem din Iași, noi suntem Comitetul ligii antialcooliste veniți în București pentru ca să propagăm teoriile noastre. *(În timpul acesta toți toarnă și beau repede).*

BURSUC: Asta se cheamă propagandă... pardon?... *(Face*

cu degetul semnul băuturii).

1-UL ANTIALCOOLIST: Acesta este sistemul nostru, sistemul, practic, științific, empiric și pedagogic conform cu celebra maximă: Apa trece, vedrele rămân!! Plecăm în pelerinaj și distrugem tot alcoolul, după cum vedeți. *(Pune paharul la gură și bea lung).*

Cuplete pe aria „Pentru Militari”

Suntem distrugători
De vinuri și licori
Și punem monopol
Pe orice alcool.

Îl prăpădim!
Îl nimicim!
Și îl sorbim!
Și-l înghițim!

Prin cârciumi când intrăm,
Îndată iama dăm
În țuică, bere, vin,
În rachiu și pelin

Ne cherchelim!
Ne țucsuim!
Și ne ciupium!
Și ne trăsnim!

Sărmani propagandiști
Antialcoolști,
Noi ne sacrificăm
Când veșnic ne-afumăm!

Noi nu-ntrebăm!
Când ne-mbătăm!
De-i rău, de-i bun

Și suntem tun!

FORFECARU: Domnilor în așa ligă mă înscriu și eu.

2-LEA ANTIALCOOLIST: Și acuma înainte! Mergem să distrugem alcoolul la Bodega. *(Pleacă.)*

CHELNERUL *(dând fuga)*: Mă rog, domnilor, plata! Datorați 50 de lei!

1-IUL ANTIALCOOLIST: Înapoi! După ce noi ne sacrificăm pentru binele umanității, cutezi să ne mai ceri și parale! Mizerabile!... *(Pleacă.)*

CHELNERUL *(plângător revenind)*: Au plecat fără să plătească! Bine, domnule, o asemenea ligă te lasă fără mămăligă!

SCENA XIX

Intră mai multe perechi de măști la brațul mai multor domni. Intrare zgomotoasă, sărituri, dansuri etc.

FRIȘCA *(scoțând masca)*: Mi-e sete! Dați-mi să beau! Mor!

LOLO *(același joc)*: Mi-e foame! De mâncare! Mor de foame!

1-UL DOMN: Un mare bărbat de stat a zis: „Nu moare nimeni de foame în țara românească!”

FRIȘCA: Ia mai lasă-ne cu bărbații d-tale de Stat! Eu am programul meu!

BURSUC: De când nu mai au guvernele programe, poftim unde s-au încuibat.

LOLO: Ba încă un program foarte deschis.

1-IUL DOMN: Și avansat, fiindcă doamna nu disprețuiește avansurile.

BURSUC: Un fel de program democratic, înțeleg: 8 ore de lucru!

FORFECARU: Dar fără repaos duminical!

2-LEA DOMN: Dragă Lolo, mie care îți împărtășesc programul, dă-mi voie să-ți depun la picioare!...

LOTO: Ei, aș! Vrei să-mi răpești inima.

1-UL DOMN: Nu e niciun pericol; domnul nu se ridică niciodată așa de sus!

FORFECARU: Fiindcă suntem în așa agreabilă companie, eu propun să aducem o bandă de lăutari și să tragem un chef.

TOȚI: Da! Da! Lăutarii! Lăutarii! (*Lăutarii apar din dreapta.*)

1-IUL DOMN: Draga mea Frișcuțo, deputatul tău nu te așteaptă?

FRIȘCA: Ei și? Îi fac și eu o disidență de o noapte și atâta tot.

TOȚI: Bravooo!... Lăutarii!...

Se prind cu toții și joacă o sârbă, o bătută, sau un alt danț Bursuc joacă între cele două măști. Mare tablou final plin de mișcare.

---- CORTINA ----

ACTUL AL II-LEA

PERSONAJELE

<i>Un laptagiu</i>	<i>Un june Gigerl</i>
<i>O femeie</i>	<i>Agiu artist dramatic</i>
<i>Un oltean</i>	<i>Rafael</i>
<i>Unu cu priț-dreț</i>	<i>Mai multe bicicliste</i>
<i>Iaurgiul</i>	<i>Un bărbat</i>
<i>«Porumbielu fiert»</i>	<i>Alt bărbat</i>
<i>Un Găzar</i>	<i>Ploiești</i>
<i>Un săpunar</i>	<i>Sardanapal</i>
<i>Un precupeț</i>	<i>Tulică-Atletu</i>
<i>Alt precupeț</i>	<i>Legea Sindicatelor</i>
<i>Un oțetar</i>	<i>agricole</i>
<i>Un zarzavagiu</i>	<i>Legea comunală</i>
<i>Un bragagiu</i>	<i>Tradutore</i>
<i>Unul chifle</i>	<i>Vântură-Țară</i>
<i>Un telal</i>	<i>Un măturător</i>
<i>Un vânzător de ziare</i>	<i>Havanescu</i>
<i>Bursuc, senator</i>	<i>Primul comisionar</i>
<i>Ibricescu, dentist</i>	<i>Al doilea comisionar</i>
<i>Forfecaru, reporter</i>	<i>Un sergent</i>
<i>Pădurescu</i>	<i>Un tenor</i>
<i>Un grom</i>	<i>O primadonă</i>
<i>Birtescu</i>	<i>Un bariton</i>
<i>Un ofițer</i>	<i>Un bas</i>
<i>O actriță</i>	<i>Monopolul actrițelor</i>
<i>Un elev</i>	<i>Reprezentantul Direcției,</i>

Jandarmi, popor, femei, copii.

TABLOUL I

Scena reprezintă o piață. În fund teatru cu terasă. În dreapta cafeneaua Evropsky. Deasupra balcon, pe care stă scris: Clubul Conservator. În stânga o casă cu trei etaje și cu balcon de marmură.

La ridicarea cortinei precupeți și vânzători trec din dreapta în stânga și vice-versa strigând.

LAPTAGIU: Lapte! Lapte!

O FEMEIE: Ouă de găină! Ouă! Ouă!

UN OLTEAN: Mielul Miel! Ce mai mieluşea!

UNU CU PRIȚ-PREȚ: Priț-preț! Ce mai bune, priț-preț!

IAURGIU: Iaurt proaspăt! Iaurt.

O FEMEIE. Porumbielu fiert! Porumbielu-porumbiel!

GĂZAR: Gaz! Gaz! Ai la gaz!

SĂPUNAR: Săpun! Săpun!

PRECUPEȚ: Strugurei-struguri de Dealu mare! Of! ce mai razachie!

ALT PRECUPEȚ: Pepeni-pepeni! Boșari di Braila, boșari!

OȚETAR: Oțet!... Oțet!

ZARZAVAGIU: Ceapă, măraru, pătrunzelu, dovlecei noi, dovlecel!

PRECUPEȚ: Pui de găină, pui, pui!

BRAGAGIU: Hai la braga rece... Șampania bună, ce mai șampanică.

UNU CU CHIFLE: Trei chifle zece bani! Trei chifle zece bani!

UN TELAL: Haine vechi! Cumpărăm!

UN VÂNZĂTOR DE ZIARE: Universul, Adeverul! Dreptatea, Epoca, Timpul, Constituționalul și Drapelul de mâine... Voința Națională, Liberalul și Moș Teacă!

În timpul acesta apare Bursuc și Forfecaru.

BURSUC: Să cunoaște domnule că suntem în Capitală. Uite viață, uite mișcare!

IBRICESCU (*apărând din dreapta, cum îl vede pe senator scoate pălăria și se apropie făcând mari complimente*): Cu plecăciune domnu senator. Când ați venit? D-voastră, Cone Forfecaru ce faceți, sunteți bine?

BURSUC: Am venit chiar azi!

FORFECARU: Bine Ibricescule.

IBRICESCU: Bine se dai Domnizeu, se ajute Domnizeu la toate lume și mie.

PĂDURESCU (*strigă tare dintre culise și apoi apare*): Ibricescu!

IBRICESCU (*întorcându-se și văzându-l strigă și el tare*): Niubunule!... Uite domnu senator, asta profesor, asta învețe po copile la scola! Pfui!

UN GROM (*se apropie repede și îi spune ceva la ureche lui Ibricescu*).

IBRICESCU: Aine dame ist ghecomt? Kom glaih!.. Cu plecăciune domnu senator. Salutare cone Forfecaru, (*Pleacă*).

PĂDURESCU: Ibricescu (*acesta se uită înapoi*.) Ai uitat o măsea!

IBRICESCU: Ninbunule! (*Pleacă repede*.)

PĂDURESCU (*se ia după el strigând*): Ibricescu! Ibricescu!

BIRTESCU (*din ușa caselor cu trei etaje*): Ce faci Bursuc?

BURSUC: A! Birtescu, ce faci? Aici stai?

BIRTESCU: Da. Vezi ce mai case. (*Arătând balconul*.) Marmură de Cararia!

BURSUC: Da! Tocmai așa am văzut și la Palatul...

BIRTESCU: Ași! Ce stai de vorbești, săpun! Aici e cașcaval!

BURSUC: Și ale cui sunt casele?

BIRTESCU: Birtescu, milioneru!

Din toate părțile încep să apară actori și actrițe urmate de servitoare, care poartă coșuri și coșulețe cu îmbrăcăminte. Toți merg spre teatru. După fiecare artistă se ia câte un ofițer, civil, student, elevi din liceu etc.

UN OFIȚER (*unui civil*): După ea monșer!

O ACTRIȚĂ (*servitoarei*): Aidi repede că am întârziat!

OFIȚERUL: D-ră de când v-am văzut!

ACTRIȚA: Știu, domnule, m-ai și iubit. Dar n-am vreme acum, după teatru.

UN ELEV (*altei actrițe*): D-ră, depun la picioarele d-tale...!

ACTRIȚA: Ghiozdanul cu cărțile! Știu! Îți foarte mulțumesc!

UN JUNE GIGERL: D-ră, compătimiți, vă rog și opriți-vă un moment.

ACTRIȚA: Fugi dragă, că te vede bătrânu' meu.

Alții apucă servitoarele, unii le dă bacșișuri.

BURSUC: Dar ce, frate, de acuma se duc actorii la Teatru?

FORFECARU: Așa-i acuma, de când sunt la modă cantinele școlare, mănâncă și actorii la teatru. De la 9 de dimineață și până la 12 noaptea sunt la lucru.

BURSUC: Cum să poate domnule! La teatru nu s-a admis opt ore de lucru? Asta-i curat scandal!

FORFECARU: Vezi, actrițele în deosebire de toți lucrătorii sunt pentru cât mai multe ore de lucru.

AGIU (*care a privit din mijlocul pieței la actorii care se duceau la teatru, înaintea*): Vă întreb pe dumneavoastră, că sunteți unu' senator și altu' gazetar, legea și condeiuл țării: Bine e? Drept e? frumoșe?

BURSUC: Ce, mă rog?

AGIU: Toți în teatru, numai eu afară din teatru.

BURSUC: Cum se poate? Asta-i adevărat scandal! Pardon!
FORFECARU: Așa am scris și eu: Scandalul de la teatru.
AGIU: Și ziceți că să nu fiu paraponisit! Ba sunt! (*Cântă.*)

Sunt paraponisit,
Ne metaherisit,
Din teatru azvârlit,
Zvârlit de un pârlit!

În timpul acesta Rafael, cu un enorm joben pe cap și cu gulerul ridicat, merge repede spre teatru.

RAFAEL: Astăzi trebuie să fiu mai de vreme la teatru, plus- u-moaen!

AGIU (*văzându-l*): Dar ce faci Musiu Râfăilă?

RAFAEL (*deșteptându-se*): A!... da... uitasem... nu mai sunt. (*Vine spre Agiu.*)

AGIU: Vezi, așa! Monșer! Ei, bine e? Îți place și d-tale afară din teatru?

BURSUC: Cum, d-l Rafael nu mai e la teatru? Pardon. Asta-i un adevărat scandal! Trebuie să protestăm.

RAFAEL (*arătând la gazetar*): D-lor, presa!

BURSUC: Apă! Că și presa a ajuns la noi pardon...

AGIU: Lasă, d-le senator, că și d-lui m-a ținut pe mine la ușa teatrului! Ei, acum îți place?... Taci! nu zici nimic?

UN ACTOR (*care trece se oprește și declamând*): Durerile mari sunt mute!

AGIU: Carnacsi vre! Pofțiți! D-lor râd, d-lor fac chef, d-lor sunt veseli! Toți mucoșii, toți ăia, cari nu sunt buni de nimic se hrănesc pe conta statului... Numai eu... și ziceți ca să nu fiu paraponisit!... Ba sunt!

Cântă din nou bucata: „Sunt paraponisit”. Rafael cântă după el înecat în lacrimi și ștergându-și ochii ca și Agiu cu o basma mare popească. Se ia amândoi la braț și pleacă spre fund.

În acest moment mai multe bicicliste și bicicliști apar

din stânga și merg spre dreapta. La biciclete table de un metru cu numere mari și clopote de asemenea. Deasupra bicicletelor arcuri mari de care sunt atârinate lampioane de un metru, lampioane atârinate și înaintea și la spate. După ce fac un ocol pe scenă se opresc, coboară și, stând lângă biciclete, cântă; apoi ies prin dreapta.

BICICLISTELE

Noi suntem bicicliste
Cu farmec și noroc,
Noi facem la conchiste
Zburând din loc în loc

Când agităm pedala
Și ținem de Ghidon,
Toți junii dau năvala, —
Toți junii de bon-ton.

Vrășmașul nostru este
Greoiul de tram-car,
Când trecem fără veste
Și fără felinar.

Altfel suntem artiste
Cu farmec și noroc,
Noi facem la conchiste
Zburând din loc în loc.

BURSUC (*lui Forfecaru*): Bine, dar ce fuse asta, domnule?

FORFECARU: Ordonanța poliției, d-le! Ca să se poată feri tramcarele și tramvaiele să nu le răstoarne bicicliștii.

BURSUC: Da asurzește lumea, d-le, e mai rău ca la moși, pardon!

De la cafeneaua Evropsky ies mai mulți bărbați fiecare cu câte o femeie ținându-și mâinile ca și cum ar voi să se

hipnotizeze.

PRIMUL BĂRBAT: A mea lăcrămează!

ALT BĂRBAT: A mea doarme!

ALT BĂRBAT: Eu nu pot domnule s-o adorm de loc, e teribil de tare!

BURSUC: Dar ăștia ce mai sunt?

FORFECARU: Societatea... științelor oculte!

BURSUC: A! ha! Am auzit! Spiritiștii de!... Și ce fac d-le. Uite să adoarme așa și pe urmă ghicesc viitorul, trecutul și prezentul.

Din fund apare Sardanapal la braț cu Ileana, o țărancă blondă și urmat de Ploiești, Gonst, Mătură. Ei se opresc și privesc spre cei ce se hipnotizează.

PLOIEȘTI: Iată, Sardanapal, lumea visată de tine! Aci e pământul făgăduinței!

SARDANAPAL: Da! Iată singurul vlăstar nedegenerat din rasa latină! Aci e câmpul în care trebuie să lucrez. Iată idealul Androgin!

FORFECARU (*văzându-l pe Sardanapal*): Primejdie!

BURSUC: Ce-i omule?

FORFECARU: Propaganda catolică!

BURSUC: Ce spui?

FORFECARU: Da, cel mai periculos agent!

BURSUC: Am să interpelez guvernul chiar azi și am să zic: (*Scoate carnetul și scrie.*) „Interpelez întreg guvernul și somez pe d-l Prim-Ministru și pe d-nii Miniștri de interne, externe, justiție, război și drumurile de fier, să răspundă: cum tolerează d-lor în țară pe cel mai periculos agent al propagandei catolice? Știe d-nii miniștrii — dar de unde să știe, că poliția se ocupă numai cu alegerile — ce s-a petrecut aseară pe piața teatrului? Sute, ce sute? Mii de oameni au fost atrași în cursă. Propaganda catolică a încercat să-i adoarmă ca pe urmă să-i boteze catolici! „Șerșe la fam!” D-le

ministru! Cine este una numită Ileana, la care și-a făcut cuib propaganda catolică!”

Din stânga apar: Tulică-Atletu, Comisarul și mai mulți jandarmi. Dintre culise se dă semnalul de foc cu trompeta. Agenții îmbrâncesc lumea strigând: La o parte! La o parte! Lăsați piața liberă, d-lor, piața liberă!

TULICĂ-ATLETU (comisarului): Las' pe mine, d-le comisar, că-i reped eu acum. *(Se repede în mulțime și de câteva ori îmbrâncește pe cineva ca să-l scoată afară. Jocul se repetă de câteva ori. Cade el pe spate. Încetul cu încetul lumea se retrage).*

FORFECARU (care în timpul acesta vorbise cu Comisarul): Ști ce e? Duc la gară pe cel mai periculos individ pentru siguranța Statului.

BURSUC: Ce spui? Și ce vor să facă cu el?

FORFECARU: Îl expulzează.

BURSUC: Da ce a făcut?

FORFECARU: Pune în pericol existența Statului!

Apare cortegiul. Mai mulți soldați cu puștile cu baionetă, în mijlocul lor un copil cu cămașa scoasă la spate, desculț, cu pantaloni scurți, legat în fiare.

Jandarmii și poliția cântă cuplete, iar copilul cu refren strigă plângând: Mama, duceți-mă la mama!

CORUL:

L-avem cu siguranță
Și-l ducem în instanță,
Aceasta este drama!

COPILUL: Duceți-mă la mama!

CORUL:

Să-l expulzăm mai bine,
Căci de scandal se ține, —
la hai să-l trecem vama!

COPILUL: Duceți-mă la mama!

Pe balconul clubului conservator apare un bătrân și, când se termină cupletele, aplaudă zgomotos.

BURSUC (*cu entuziasm*): Așa a fost în totdeauna în momentele de grea cumpănă pentru această țară. Toți adevărații patrioți și-au dat mâna, toate neînțelegerile și urile de partid au amuțit.

Din stânga apare țipând LEGEA SINDICATELOR AGRICOLE, o femeie ciufulită și cu cămașa zdrențe. Ține cu mână fâșiile cămășii ca să nu vadă corpul. Pe cap coceni și paie de grâu. Din dreapta apare LEGEA COMUNALĂ în același hal și țipând ca și cea dintâi. Pe cap un chipiu de axizar.

LEGEA SINDICATELOR AGRICOLE: Afurisită Cameră!

LEGEA COMUNALĂ: Blestemat Senat!

LEGEA SINDICATELOR AGRICOLE: Priviți cum m-au rupt d-nii deputați!

LEGEA COMUNALĂ: Uitați-vă cum m-au morfoit domnii senatori!

LEGILE ÎNGROPATE

(Pe aria figurii III din *lancier*)

Aoileu, aoileu, vai de noi! bis
Ce mai bătaie, ce mai război!

Cameră și Senat, sunt la fel, bis
Ne-a sfâșiat ca un cățel...

Aoileu, aoileu, vai de noi! bis
Ce mai bătaie, ce tăraiboi!

Cântă fiecare cupletul și apoi împreună, ies.

*Mai mulți literați cu plete, redingote lungi etc....
purtând suluri mari de hârtie, apar din toate părțile și
intră în Teatru.*

FORFECARU: Vezi d-le, ce vrea să zică direcție nouă?
Redeșteptarea sentimentelor naționale. Toți scriitorii
români pot să-și vadă în fine operele lor reprezentate.

TRADUTORE (*apare trăgând după el o roabă încărcată cu
manuscrite. El apare cântând aria din Boccacio: „Cărți
bune”*).

FORFECARU: Ce sunt astea?

TRADUTORE: Apoi de când cu direcția cea nouă, care e
protectoarea lucrărilor originale, traducțiile nu se mai
trec decât cu toptanul.

VÂNTURĂ ȚARĂ (*precupeț, apare din teatru cu un curcan
în fie-care mină*): Dumnezeuule... Toate se trec, numai
curcanii mei nu se joc!

*Prin dreapta spre stânga apar mai multe proiecte de
legi. Femeile sunt îmbrăcate numai în cămăși și la
dreapta și la stânga au cartoane mari, așa că nu se văd
de loc.*

UN MĂTURĂTOR (*ducându-le cu un băț de la spate*): La
arhivă! La arhivă!

*Trec proiecte încet iar orchestra cântă un marș
funebru.*

HAVANESEU (*apare furios din stânga*): Protestez!
Protestez! Copiii mei! Fetele mele! (*Toate legile se
îngrămădesc în jurul lui*).

FETELE: Papa! Papa! Scapă-ne! Ne îngroapă!

HAVANESCU: D-le, te rog să-mi lași fetele să se bucure și
ele de favorurile deputaților și de admirația Senatului.

MĂTURĂTORUL: Ia lasă, d-le, că n-am vreme. Mă grăbesc
că mai sunt și altele de îngropat. (*Fetele plâng*)

zgomotos.)

HAVANESCU: Lacrimile voastre vor fi răzbunate, vă jur! D-le, să știi, că-ți declar război! Mă duc să mă înarmez.
(Fuge în cafeneaua Evropsky.)

MĂTURĂTORUL Fă ce vrei, d-le. *(Fetelor.)* Hai, hai! *(Le duce de la spate spre culise. Dispar pe când orchestra cântă iar marș funebru).*

Havanescu se întoarce imediat, cu un tamovar în brațe, din care iese fum și uitându-se după măturător amenințător.

Cântă cupletele:

HAVANESCU:

Lupta mare se încinge,
Am dat foc la Samovar,
Vom vedea cine va-nvinge,
De acuma n-am habar.

Căci în luptă necurmată
Samovarul e ciapcân,
El îți schimbă dintr-odată
În prieten pe păgân.

Nici Popov nici Karavana
Nu e ceaiul cel mai rar,
Idealul e havana
Și un ceai parlamentar.

Azi când lupta se încinge
Când paharul e amar,
Eu sunt sigur c-oi învinge:
Am dat foc la Samovar.

(Strigă tare.) Hai, comisionar!

Doi comisionari apar bătându-se.

PRIMUL COMISIONAR: Totdeauna ai căzut peste mine!
AL DOILEA COMISIONAR: Nu pot câștiga nimic din cauza ta!

Un sergent apare în fund.

PRIMUL COMISIONAR: Aidi sergentul!
AL DOILEA COMISIONAR: Să cădem la pace.
1-IUL COMISIONAR: Să tratăm!
2-LEA COMISIONAR: Dai patru?
1-IUL COMISIONAR: Dau trei!
HAVANESCU: Comisionari (se reped amândoi
îmbrâncindu-se. Havanescu scoate un teanc de plicuri.)
Aidi iute la adresă! (Comisionarii iar se iau la
îmbrânceanță.)
SERGENTUL: Ce-i acolo?
1-IUL COMISIONAR: Să tratăm!
2-LEA COMISIONAR: Aidi! Cât dai? (les amândoi.)
HAVANESCU: O să te văd eu, cioclu afurisit! Am să te
ucid!

*Bursuc și încă câțiva deputați și senatori apar și vin în
jurul lui Havanescu.*

HAVANESCU: Bine-ați venit! La luptă! (Le împarte
havane.)
TOȚI: La luptă!
HAVANESCU: Mi-au îngropat toate proiectele de lege!
TOȚI: Ce scandal!
UN SENATOR: Așa fac dumnealor. Dar cu mine nu merge!
Eu știu una și bună: to be or not to be!
BURSUC: Adică: bei sau nu bei!
FORFECARU: Sau: vrei, nu vrei, înghite aiasmă!
SENATORU: Cu proiectul meu de lege trebuie să vrea, c-
apoi!...
MĂTURĂTORUL (se apropie): Vă salut d-le senator!

SENATORU (*furios*): Ce poftiți?
MĂTURĂTORU: Pentru proiectu d-voastră.
TOȚI: Protestăm! La luptă!
HAVANESCU: Cântă: (*cupletele de mai sus*)

les cu toții. S-a făcut întuneric.

BURSUC (*lui Forfecaru*): Grozav aş vrea să asist la o repetiție la teatru. Să văd și eu frăţioare, actrițele mai de-aproape.

FORFECARU: Să mergem! O să întreb astă seară să vedem la ce oră e mâine o repetiție mai nostimă.

Din dreapta apare primadona, din stânga tenorul, apoi baritonul și basul.

Fiecare cântă.

TENORUL:

Am ises che-an donises kera Calipso

Ego se agapo.

PRIMADONA:

Harașo!

Ne mine vidé vide harașo, șo! șo!

TENORU:

Ego se agapo.

PRIMADONA:

Harașo!

BARITONUL:

Dabuleche ciușmanda! ha! ha! laca mo

laca mo Calipso

PRIMADONA:

Harașo

BASUL:

Calipso! Sultan mezat! ches geanabet! ches!

TENORU:

Ti ine me to fes?

BASUL:

Sultan ches!

BURSUC: Ce-i asta, domnule?

FORFECARU: Opera română, domnule, ce n-ai înţeles!

Cântăreții se iau de mână și pleacă în teatru repetând împreună:

Ego se agapo
Iaca mo oalipso
Ti ine me to fes
ches! ches! ches!

Din dreapta și din stânga apar îmbrăcați cu mantale negre, cu pălării mari, și cu felinare în mână, câte doi oameni. Ei cântă încet și se furișează spre fund, unde dispar.

BURSUC: Conspiratori!

FORFECARU: Ași! Inspectori școlari!

BURSUC: Ce face?

FORFECARU: Instrucția fără moralitate nu face doi bani.

BURSUC: Și?

FORFECARU: Instrucția o garantează inspecțiile de ziuă.

Dar moralitatea...

BURSUC: Se-nțelege: inspecțiile de noapte!

Mai multe doamne elegante și domni, cu tingiri, linguri, cuțite, furculițe etc. Apar cântând cuplete.

FORFECARU: Iată o instituție nobilă și caritabilă: Cantinele școlare!

Monopolul actrițelor intră având două femei la dreapta și două la stânga: se țin cu toții de mijloc, fumează și au sticle de șampanie. La dreapta: Teatrul Hugo și Opereta franceză. La stânga: Teatrul Eforiei și Opera. Teatrul Hugo, o damă îmbrăcată în pantaloni albi și cămașă bărbătească, având pe mână haine negre. Opereta franceză, o damă în costum scurt. Opera rochie trenantă. Teatrul Eforiei, tricou cu fâșii în față și la spate. Decoltată și cu o pălărie mare pe cap.

MONOPOLUL ACTRIȚELOR (intră cântând):

Eu sunt vestitul Monopol
Ce pe la fete dau târcol
Pe la Hugo, Eforie
Sexul cel frumos mă știe:
Toți mă știi și mă iubesc,
Că cu polițe plătesc.

Operă și Operetă
Nobilă și chiar cochetă
Toate vin, toate mă plac
Când sunt polițe în frac.
Eu sunt vestitul Monopol
Ce pe la fete dau târcol.

les.

*Din toate părțile apar copii șchiopi, cu cârje, ologi, care
intră în teatru jucând, învârtindu-se și rostogolindu-se.*

FORFECARU: Să se mai zică d-le că-n țara românească
nu-i totul posibil. Iată și balet român!!

*Pe terasa teatrului apar doi clovni. Unul cu o tobă mare
și altul cu o trâmbiță. În mijlocul lor reprezentantul
direcției în mare gală. La spate un imens lampion pe care
stă scris cu litere colorate: „Nemaivăzut! În curând: un
veac de 93 ani”. Clovnii cântă zgomotos. Publicul se
aduna din toate părțile și umple scena. Intra repede din
dreapta, Agiu; din stânga Rafael.*

REPREZ. DIRECȚIEI: Pofțiți, d-lor astă seară, Fata vântului,
nemaivăzut și nemaiauzit. Toate vânturile, marea cu
peștii, stacojii, midiile și stridiile, iele și îngerii, foc
bengal și foc de artificii, muzică și declamație, spade,
pistoale, și iatagane... pofțiți, d-lor pofțiți!

RAFAEL: Nu vine poporul la asemenea reprezentații de
bâlci!

AGIU: Da! Nu vine poporu'!

RAFAEL: Trei zeci de ani de o direcție sănătoasă, plânsu moaen, l-a învățat să cultive frumosul, să-i placă numai o adevărată artă.

TOȚI: Da! Da!

REPREZ. DIRECȚIEI: Pofțiți, d-lor, s-a lăsat prețurile pe jumătate (*Clownii fac un zgomot asurzitor.*)

TOȚI: Nu! Nu se poate!

AGIU și RAFAEL (*fug printre popor, spunând*): Să nu mergem! Să crape! Să dea faliment!

REPR. DIRECȚIEI: Pofțiți, d-lor, gratis! gratis!

Clownii sună cât pot iar Reprez. Direcției azvârlă în public bilete de intrare.

RAFAEL și AGIU: Nu primește poporu pomană!

TOȚI: Nu! Nu!

RAFAEL: M-au dat afară din teatru, să-i învăț eu minte.

AGIU: D-tale tot ți-a rămas ceva.

RAFAEL: Da mi-a rămas ea, credincioasă de trei zeci de ani!

ȘCOALA DE BELE-ARTE (*apare sărind într-un picior și ținută de mână de pictor. Lui Rafael*): Adio papa! (*Fuge în partea cealaltă.*)

RAFAEL (*cade în brațele lui Agiu*): Și ea. M-a părăsit și ea!

REPR. DIRECȚIEI: V-am dat cinci minute să vă gândiți.

Acum vă somez să intrați în teatru!

AGIU: Nici morți!

RAFAEL (*abia ținându-se pe picioare*): Da! Nici morți!

REPR. DIRECȚIEI: Dacă-i așa: poliția și jandarmi! (*Cuplete. Mare ansamblu.*)

Apar jandarmii călări pe cai de lemn și gardiștii. Mare învâlmășeală. Fluierături țipete și îmbrânceli. Protestări.

BURSUC: Ce infamie, pardon!

---- Cortina ----

TABLOUL AL II-lea

*Bursuc, senator
Forfecaru, ziarist
Fra-Diavolo
Zurbagiul
Spânzuratul
Dantistul
Un comisar*

*Un ungur
Un evreu
Un grec
Întâiul rănit
Al doilea rănit
Al treilea rănit*

Răniți, comisari, răposați agenți.

SCENA I

Scena reprezintă o stradă sau o piață. Ba suc și Forfecaru intră fugind și gâfâind. Forfecaru înainte cu capul gol, Bursuc peste câte va secunde tot fără pălărie.

FORFECARU: Ufff! Ce căldură!

BURSUC (*apărându-se cu umbrela deschisă*): Pardon... Care va să zică, pardon, neică!... Ufff!.. (*Se reazemă de spate*).

FORFECARU: Mizerabilii!... Mi-ați luat nu numai pălăria, dar și țigara de havană!

Bursuc (*cu glas tare*): Am să le arăt eu, dacă e vorba! (*Și mai sus.*) Am să-i interpez în Senat! Și dacă n-o să-l interpez, măcar am să-i întrerup! Și dacă n-o să-i întrerup cel puțin!... (*Se uită de jur împrejur.*) De nu m-ar fi auzit cine-va!...

FORFECARU: Ei, și?

BURSUC: Înțelegi, poate să auză guvernul, pardon!...

FORFECARU: Pardon, nu înțeleg de loc!

BURSUC: Măi omule, sunt disident, pardon, nu uita!

Se aude zgomot în afară.

FORFECARU (*plecând*): Ai s-o ștergem! Auzi că vin!

BURSUC: Ei aș șterge mai degrabă o pălărie că am rămas cu capul gol, pardon! (*les.*)

SCENA II

Mai mulți oameni îmbrăcați care în civil, care mitocănește, intră cântând în cor, descurajați, obosiți.

Cuplete pe aria din „La Poupé”

Suntem bătuți, suntem pe dric

Nu mai putem nimic!

Suntem pârliti și suntem rași

La roată trași!

Suntem pe dric, suntem pârliti

Ca vai de noi, stâlciți

Suntem și tunși, suntem și unși,

Bătuți și rași!

SCENA III

Fra-Diavolo iese din pământ. E îmbrăcat cu fustanelă; are pistoale la brâu; capul și manta lui Mefisto și pălăria lui Fra-Diavolo.

FRA-DIAVOLO (*se plimbă furios*): Ce însemnează asta; Kakohrononaki!

ZURBAGIU: Suntem pe dric, Măria Ta! Ne-a dat tava!

FRA-DIAVOLO (*ridicând mâinile*): Hiii!... și națiunea n-a răsuflat încă!...

SPÂNZURATU: Ne-a dat cățeaua!... Nea dat la manej!...

FRA-DIAVOLO: Da ce n-a răsuflat națiunea, mare diavole? ... Unde sunt căpățânile de miel? Unde e dentistul partidului?...

DENTISTUL (*cu un mare clește la subsuoară*): Present, Măria ta!

FRA-DIAVOLO: Unde ți-e știința dentistle? Arată-ți motivu'!

DENTISTUL (*arată cleștele*): Poftim motivu', Măria-ta! De azi dimineață și până acum am operat 200 garnituri: dar geaba!...

FRA-DIAVOLO: Nu-i adevărat... Dacă ai operat, unde e corpul delictului? Arătăm corpul delictului!...

DENTISTUL: Uitați-vă Măria ta! (*îi arată niște fălci de bou.*) Unora le-am scos fălcile cu totul!

FRA-DIAVOLO. Ufff!... Parcă mai răsuflă națiunea! Acuma înapoi cu toți la luptă și așteptați ajutorul din parte-mi.

Toți pleacă abia târându-se cântând ultima strofă din cuplete.

FRA-DIAVOLO (*fluiera în degete*):

Un alt fluierat în frunză îi răspunde din culise.

UN COMISAR: Ce ați poruncit, Măria Voastră?

FRA-DIAVOLO: Să înainteze legiunea străină!

COMISARUL: De urgență. (*lese.*)

FRA-DIAVOLO: Acum ori niciodată, precum a spus celebrul Garibaldi la Termopile; ori noi să învingem, ori opoziția să moară.

SCENA IV

Comisarul intră urmat de un Ungur, un Ovrei, un Grec etc.

COMISARUL: La ordine, Măria ta!

FRA-DIAVOLO: Trimite-i la luptă conform instrucțiilor primite.

COMISARUL: Vino încoace lanoș!

UNGURUL: ... Iștene!

COMISARUL (*îi dă o hârtie*): Ia carta și du-te repede la vot după cum ți-am spus.

UNGURUL: No iștene! asta este tot ca ghincolo! Ungur votează la loc de Olah! Eljen! (*Aruncă pălăria în sus și iese.*)

COMISARUL: Chir Leibule! Vino!

OVREIUL: Domn comisar, vă rog să nu spulzați pi mine; iu nu sunt sițialist!

COMISARUL: Nu e vorbă de expulzare! Na, ia carta asta și du-te la vot fără vorbă multă.

OVREIUL: Domnu comisar, mare bichirie ai făcut la chir Leibule! Dacă iu are drept să votez asta vra să zică che iu am pumuntinire! De acuma la iu chiamă Leibulescu. (*Iese jucând.*)

COMISARUL: Poftim și d-ta chir lani! Știi ce ai de făcut?

GRECUL: Lasa che stio iou maț bine ca dimiata! Ego votezo regulat de țințisprezețe ani și sub tote guvernele!

COMISARUL: Dacă-i așa fuga! Da știi să dai fuga grecule?

GRECUL: Ma me pare reu, domnu comisari; am fost la Larisa! (*Iese.*)

Comisarul și cu ceilalți îi urmează.

SCENA V

Zurbagiu, Spânzuratu, Dentistu intră gâfâind.

ZURBAGIU: le prăpădu ăl mare, Măria ta!

FRA-DIAVOLO: V-am trimes chiar acuma legiunea străină!

VOCI: Geaba! Vai de noi! Ne-a dat gata!

FRA-DIAVOLO: Dacă-i așa să dați lovitura cea mare!
Înainte internul! Înainte rezervele invizibile! Mii de
bombe, mii de draci și mii de răposăți!

Cuplete pe aria din „Robert Diavolul”

Duium de răposăți
Din cimitirul Bellu,
Din gropi sculați
Și onoarea ne salvați,
Căci a sunat apelu;
Veniți votați!

Duium vestit și încercat din vechi vremuri,
Primește-ți azi carta de alegător,
În preajma urnei mute să nu tremuri. -bis.
La vot, la vot, la vot!
Eu îți sunt protector! Eu îți sunt protector!
Duium de răposăți,
La urnă alergați!

*Morții ies din morminte înfășurați în giulgiuri. Tunete,
fulgere, întuneric.*

ZURBAGIU: Aoleo, Măria ta, ce făcuși? Uite a înviat și
Napoleon I și Galibardi și Mahomet!...

FRA-DIAVOLO: Ei?...

ZURBAGIU: Păi... ăștia sunt streini și nu ați drept de vot.
FRA-DIAVOLO: Ești un dobitoc! Dacă au votat streinii cei
vii, adică streinii cel morți de ce n-ar avea drept de vot?
VOCI: Așa ie!
FRA-DIAVOLO: Și acuma (*cu ton de comandă*): Pe căprării!
Înaintee!... marrș!...

Toată lumea se pune în mișcare și iese.

SCENA VI

Bursuc și Ferfecaru se arată de după culise.

BURSUC: Am murit, pardon!

FORFECARU: De ce?...

BURSUC: A înviat și soacra mea, am văzut-o!

FORFECARU: Te-ai înșelat; femeile n-au drepturi
electorale!

Bursuc: O fi, neică, dar pe când trăia, răposata, D-zeu s-o
ierțe, avea vot și pentru mine! (Se aude zgomot.)

FORFECARU: Șterge-o că vin!

BURSUC: Am șters-o, pardon! (Se retrag în culise.)

SCENA VII

*Se aude un mare zgomot, lovituri, țignale, vaite, apoi o
mulțime speriată dă fuga din dreapta și traversează
scena ieșind prin stânga. Apoi o grupă de răniți legați la
cap, la mâini etc.*

Cuplete pe aria „A Saint-Lazare” de Bruant.

De la Tunari acum venim
Cu mâna ruptă,
A fost pârjol, a fost sublim,
Cumplită luptă.

Cetașii lor ne-au prăpădit,
Jachet ne arse,
La cap, în spate, în sfârșit,
La metatarse.

Nici la Smârdan nu fu așa
Ce crud spectacol,
Scăparăm din trista belea
Ca prin miracol!...

Adio cruci de tibișir
Și chinorosul!
Le făcu mult mai abitir
Năbădăiosul!

1-IUL RĂNIT: Nu s-a mai văzut așa luptă d-le colonel!

2-LEA RĂNIT: Adică noi n-am mai văzut, d-le general!

3-LEA RĂNIT: Ce nu s-a mai pomenit în țara românească:
Coloanei și generali căzuți pe câmpul de luptă!

1-UL RĂNIT: Mie mi-ați spart capul până la creieri! Se văd
creieri, d-le!

2-LEA RĂNIT: Mi se pare că te lauzi!

3-LEA RĂNIT: Acuma să mai zică dușmanii că n-ai creieri!

2-LEA RĂNIT: Mie mi-au scos toți dinții! Ce durere,
domnule!

1-UL RĂNIT: Te-o fi durut dar în pungă, că dinții erau de la
dentist!

3-LEA RĂNIT: Domnilor, să nu uităm ziua de astăzi ca pe o
zi de luptă mare; iar ca niște bravi luptători ce suntem,
propui ca să luăm o hotărâre eroică!

2-LEA RĂNIT: Sunt cu sufletul în mijlocul vostru (*Vrea să
plece.*)

1-UL RĂNIT (*apucându-l de haină*): Unde te duc!?... Ce fel, ne lași?...

2-LEA RĂNIT: Lași nu pot fi printre vot!

3-LEA RĂNIT: Am spus că astăzi, acumă chiar trebuie să luăm o hotărâre eroică...

2-LEA RĂNIT (*vrând să plece*): Dacă e vorba să se facă balotaj eu mă abțin...

3-LEA RĂNIT (*ținându-l de haină*): Propui, d-lor, ca să... ne retragem în corpore!

TOȚI: Bravo! Da! da!

2-LEA RĂNIT (*înălțându-se*): Iar eu care niciodată nu m-am dat înapoi când a fost vorba de sacrificiu, mă pui în fruntea voastră.

les cu toții. Al 2-lea rănit în cap și cântând ultimul cuplet.

---- Cortina ----

ACTUL AL III-lea

PERSONAJELE

Gardistul
Popescu, deputat
Bursuc senator
Cerșetorii de indigenate
Kalimeraki *deputat*
patriot
O mască, ocultă
Stegărescu
Mamelucii
Piticul
Moderatul
Un ușier

*Sfinxul
Don Bizeț, danțmaestru
din Karlăsbad
O baletistă neechilibrată
Ciuciu, tânăr programist
Penciu, tânăr programist
Tribunul
O voce
Un călugăr caterisit
Un călugăr din Sibiu
Un călugăr macedonean
Sufleurul*

Scena înfățișează Camera Deputaților. La ridicarea cortinei, Moderatul stă culcat pe o bancă și sforăie. De afară se aude zgomot de voci. O voce: În Numele Națiunii, declar că sunt inviolabil! Altă voce: Treci la apel!

Intrarea deputaților

GARDISTUL *intră târând pe POPESCU, deputat, în incintă. Popescu, în cămașă de noapte înfășurat în plapumă, cu scufă de noapte pe cap, vroiește să convingă pe GARDIST, citindu-i Constituția.*

POPESCU: ... în adevăr, Constituția zice...

GARDISTUL (*îmbrâncindu-l*): Nu mi-o citi, că ți-o aplic!

POPESCU: Și totuși, legiutorul constituant a făcut din Constituție...

GARDISTUL: Ce constituție? Parcă eu nu știu că acum a e fricțiune? Las' că vă frec eu! Să mai poftiți fraicart!

POPESCU: M-ai sculat cu o oră mai 'nainte. Și-n ce costum! Nu m-ai lăsat măcar să mă ascund după deget. Un mare bărbat, al cărui nume mă fac forte să-l citez la rigoare, a zis: *Mors ultima ratio*...

GARDISTUL: O fi! Ți-a murit ultima rață! Și mie mi-au murit anul ăsta toate găinile. Fapt pentru care am să deschid o societate de avicultură cu firma „La găinăria comunală”. (*lese.*)

Afară se aude zgomot. Intră mai mulți gardiști, aducând alți deputați. Un deputat e numai în vârstă, altul în cămașă, al treilea tot așa. Scena se umple.

Un senator deputat

Senatorul Bursuc intră, îmbrâncit de Gardistul de mai sus.

BURSUC: Dar înțelege, omule, că comiți o adevărată eroare judiciară.

GARDISTUL: Așa am orden. Să aduc pe domnii deputați, pardon, la ședință.

BURSUC: Dar înc-odată-ți spui: eu nu sunt deputat... Sunt senator!

GARDISTUL (*râzând*): Pofitim! Ce mi-e Baba Rada, ce mi-e Rada Baba! Cât are pe zi un deputat?

BURSUC: 25 de lei.

GARDISTUL: Și un senator?

BURSUC: Tot 25.

GARDISTUL: Apăi! Fă bunătate, Domnule senator, și te angajează ca deputat. (*lese.*)

Cerșetorii de indigenate

În momentul acesta se aud de afară niște acorduri de „harmonică” și patru voci cântând jalnic pe aria *La sérénade du pavé*.

Cerșetorii de indigenate
E un veac de când așteptăm,
Biete suflete dezolate, —
Încotro oare s-apucăm?

Nici în car și nici în căruță,
Nici străini și nici pământeni,
Pe noi mereu toți se asmuță,
Noi suntem răi, suntem vicleni!

Aibi mil' onorat' adunare
C-am îmbătrânit tot cerșind
O frățească îmbrățișare - *bis*
Ce n-o vedem venind - *bis*

CERȘETORII DE INDIGENATE (*ținându-se de mâini, — tablou de cerșetori, întră sfios*): Face-vă-ți milă și pomană... Cu ce v-o lăsa inima... Un indigenat.

KALIMERAKI (*deputat, și rigă*): Ohi, morè! Ti ine aftò, brè? Na so dosso ena indidzenaki! (*arată pumnul*) Fora!

DEPUTAȚII: ...Ușier, dă-i afară! Avem chestiuni vitale la ordinea zilei. (*Cerșetorii se retrag cântând strofa finală, zoriți de ușieri.*)

Dragoste cu sila

O mască intră speriată din stânga. Stegărescu, care vrea cu orice preț s-o sărute, se ține după ea. Stegărescu, cu plete, cu bluză de uvrier, strigă din răsputeri.

STEGĂRESCU: Domnișoară, te iubesc!

MASCA: Fugi de-aici că te cârpesc!

STEGĂRESCU (*căzând în genunchi în fața ei*): Deschide-mi cașcavalul inimii tale!

MASCA: Ci înțelege, omule, că mă compromiți, îmi faci poziția dificilă...

STEGĂRESCU: Totuși, dac-ai vrea să fii proprietatea mea...

MASCA: Ți-am mai spus că nu vreau să aparțin unui om care ar face din mine o proprietate colectivă!

STEGĂRESCU: Fii proprietatea mea individuală, acordă-mi concesiia exploatării solului și a subsolului, — căci te-aș iubi opt ore pe zi, cu repaus duminical...

MASCA (*ironic*): Mersi. Și cu impozit progresiv!

STEGĂRESCU: O noapte-ntreagă te-am urmărit la bal-

mascat la Eforie...

MASCA: Și am crezut că, refugiindu-mă aici, în Cameră, voi scăpa de amorul dumitale inoportun. (*rușinoasă*) M-aș fi refugiat la Senat, dar domnii senatori sunt un dezastru pentru măști...

STEGĂRESCU (*duios*): De ce nu vrei să încheiem o alianță?

MASCA: Pentru că, ți-o repet, eu țin la respectarea formelor legale, iar dumneata vrei să-mi fii stânga...

STEGĂRESCU: Dar îți jur că voi respecta calea legală ce voi lua. Eu nu sunt anarhist. Numai acela umblă, cu bombe...

MASCA: Lasă, că și dumneata ești destul de bombastic!

STEGĂRESCU: De ce nu vrei să dai jos masca? De ce vrei să rămâi ocultă?

MASCA: Secret profesional!

STEGĂRESCU: Nu fi burgheză...

MASCA: Nu face pe proletarul...

STEGĂRESCU: Te implor!

MASCA: Ieși! (*către deputați*.) Domnilor, luați-l de pe mine cât mă omoară!...

STEGĂRESCU (*în elan amoros*): Ești idealul meu, femeie! Tu-mi deschizi o lume nouă! (*În timpul cât Stegărescu declama, Kalimeraki vine cu o mătură și începe să-l lovească pe la spate, până ce obosește tot el, iar Stegărescu continuă*.) Lasă-te de prejudiții, bre omule! Adoră-mă fără ură, fără părtinire și fără nădejde! (*În vremea asta, Kalimeraki obosit cade la pământ*.)

MASCA: Dumnezeuule, sunt pierdută! Nu este nimeni să mă salveze? (*desperată*.) Bașibuzuci și mameluci, unde sunteți?

Mamelucii

Apar Mamelucii în număr de trei. Îmbrăcați turcește, cu

pistoale la brâu, cu iatagane-n dinți. E se reped în Stegărescu, îl înhață pe sus și-l duc între culise. Apoi se-ntorc să vadă dacă mai au ceva de făcut. Deputații cad în genunchi, strigând:

DEPUTAȚII: Alb la alb! Alb la alb!

Mamelucii satisfăcuți, vin la rampă și cântă pe aria Toreador.

Spământați
Toți tac deodată
Toți tac deodată.
Oare ce s-a întâmplat?

Umflă-l, cară-i, arde-l!
Prinde-l, tunde-l, rade-l!
Tava!
Brava!
Frumos am triumfat!

Vin mamelucii,
Mamelucii vin,
Vin mameluci,
Bașibuzuci.
Și nu uita, o june-adolescent,

Că dâșii te sucesc
Și te cotroplesnesc
Fe-fe urgent
Și te cotroplesnesc!

Cu iataganele la umăr, pe când orchestra și corul cântă strofa finală, ies. Masca primește defilarea mamelucilor salutând militărește.

Ședința

BURSUC (*ridicându-se*): Asta vă este, pardon, Camera? Noi senatorii am fost totdeauna acuzați că tratăm cu Morfeu. Apoi, să spun drept, parcă e mai multă animație la noi decât aici. Eu pân-acuma n-am auzit niciun discurs. (*Pauză. Moderatul sforăie tare.*) Poftim! Aș jura că sunt la Senat! (*malițios, către lojă:*) dacă sexul frumos n-ar fi așa de frumos reprezentat! (*către galerie:*) Și tribuna publică, n-am ce zice!

PITICUL (*intră repede, cu buzunarele pline de hârtiuțe*): Ai da mult dumneata să auzi un discurs substanțial?

BURSUC: Firește că da.

PITICUL: Să poftești atunci! (*Deputații ocupă locurile.*) Domnii mei! Mai întâi declar că voi fi foarte scurt...

VOCI: Bravo!

PITICUL: La anul... (*Caută hârtiuțele din toate buzunarele, până se oprește la una.*) La anul 1821...

VOCI: Vino mai încoa. Lasă-l pe Tudor! Mai apropie-te!

PITICUL: De ce nu-mi dați pace? Eu nu sunt avocat. Eu sunt un biet pitic! La anul... (*Același joc cu hârtiuțele.*) La anul 1848...

VOCI: Mai! Mai încoace! Vino la alte deraieri, la deraierea de la Bârnova!

PITICUL: De ce nu-mi dați pace? Eu nu sunt avocat! La anul... (*Același joc cu hârtiuțele.*) La anul 1866...

VOCI: Încă! Nu abuza de răbdarea poporului! Te vom, țintui la stâlpul infamiei!

PITICUL (*urlând, țipând, bățând furios cu pumnul în masă*): Respectați-mi cel puțin copilăria! Eu nu sunt avocat! (*liniștit*) Am să vă citesc ceva foarte de actualitate, ceva urgent, o ultimă oră. Vă rog ascultați... (*Se face tăcere.*) Este o operă modernă, a cărei importanță nu poate scăpa nimănui. (*Pauză. Citește:*)

„Visul Maicei Domnului!” (*Pauză. Citește:*)

„Bucură-te ceea-ce multe bucurii ai dat lumii. Bucură-te prea lăudată acoperitoarea și folositoarea noastră. Bucură-te stăpână, sceptrul împăraților celor bine credincioși. Bucură-te liman neviforât și nădejdea celor deznădăjduiți!! „Bucură-te diurnă, bucură-te tantiemă, bucură-te program fără realizare, bucură-te iarba fiarelor, bucură-te pivniță, bucură-te demon, bucură-te cașcaval...

BURSUC (*cântând bisericește*): Doamne mituiește, Doamne mituiește, Doamne mituiește...

PITICUL: Eu nu sunt avocat! Când veți avea și D-v. Capitalul meu, atuncea să cântați. (*Continuă citirea:*) „Bucură-te scăparea și mântuirea păcătoșilor și a celor săraci și străini. Bucură-te dulceața cea plină de desfătare.” Bucură-te inviolabilitate, bucură-te bilet de liber-parcurs, bucură-te decret de dizolvare, bucură-te chinoros, bucură-te cumul, bucură-te 1821, 1848, 1856, 1864, 1888, bucură-te fir neîntrerupt, bucură-te...

BURSUC: Asta e curat turnul lui Babel...

POPESCU: Ba e curată turbare.

BURSUC: Atunci e turnul, lui Babeș.

PITICUL (*supărat*): Eu nu sunt...

TOȚI (*în cor*): ...Avocat!

BURSUC: Așa nu vă înțelegeți nici până mâine. Mai bine puneți chestiunea la vot.

VOCI: La vot! La vot!

PITICUL: Pun la vot „Visul Maicii Domnului”!

POPESCU: Dar nu mai suntem în număr!

PITICUL: Nu face nimic. Domnii ușieri vor fi așa de amabili, ca să voteze și dumnealor. Poftiți, domnilor ușieri, votați, —căci nu mai trăim în epoca fanariotă a privilegiilor (*plânge*) Generații mari, răposați ilustrii... Garibaldi (*plânge tare*) Doctorul Drasch... (*mai tare plânge*) Napoleon... (*plânge formidabil*) Uuu! Săracu Napoleon! Napoleonache, Napoleonică, (*urlă*) Mazopa, Heliogabal, Traian, Papa de la Roma, toți au luptat,

împreună cu Tudor-Vladimirescu, ca să sfârâme privilegiile!... Pofțiți, domnilor ușieri, votați... (*Merge de votează și iese.*)

Moderatul

În tot timpul cât s-au petrecut scenele de pân-aci, Moderatul a dormit. Ușierii dau cu ochii de el.

UN UȘIER (*strigându-i la ureche de mai multe ori*): Domnii deputați sunt rugați să poftească la vot! (*Moderatul doarme.*) Discuțiunea este deschisă! (*Moderatul sforăie.*) Aveți cuvântul! (*Moderatul sforăie mai tare. Pauză. Nedumerire.*)

UN UȘIER (*își îndulcește vocea*): Nu pofțiți o tratație?

MODERATUL (*sculându-se buimăcit*): Tratative? Visez ori mă fac? Tratative, dulci tratative! (*Cântă:*)

Un vis frumos e visul meu,
Părea că toți tratam mereu,
Un cabinet s-a fost deschis,
Era, era, un frumos vis!

(*Cu entuziasm*) Tratați, vă conjur, dar tratați... cu moderațiune!

UN UȘIER: Pofțiți o șampanie?

MODERATUL: Nu, e prea violentă. Ceva mai moderat.

UN UȘIER: O gazoasă...

MODERATUL: Ceva mai moderat.

UN UȘIER: O cafea...

MODERATUL: Tot e prea.

UN UȘIER: Atunci... un rahat!

MODERATUL (*supărat*): Mie nu-mi plac violențele de limbaj!!

Tratatativele

PITICUL (*intră, având sub braț portofele de diferite culori și mărimi*): Domnilor, am aici mai multe portofele, pe care ași vrea să le repar. Nu că sunt vechi, dar au mare nevoie de nițică remaniere...

TOȚI: Portofele? Și mie! Și mie! Unu mare! Unu roșu! Unu cu cheie! Unu inamovibil! Unu pe viață!

MODERATUL (*repezindu-se și dându-i pe toți la o parte*): Moderațiunea mea pân-aci merge! Dacă o vorba de portofel, îl maniez eu!

PITICUL: Dumneata? Dar ce, ești calfă de pielărie? Unde ai mai slujit? Ce știi să faci?

MODERATUL: Eu fac de toate, dar cu moderațiune. Cum văzurăți, am luat adineaori parte la luptele politice...

BURSUC: Da, am văzut... (*sforăind*) Horrr-horrr!

MODERATUL: Când am avut putere, am muncit mult... pentru repaos.

PITICUL: N-am nimic de zis asupra validării titlurilor, dar...

MODERATUL: Dar...?

PITICUL: Dar știți dumneavoastră...

MODERATUL: Știi, dar... cu moderațiune...

DEPUTAȚII: Noi nu știm nimic.

PITICUL: Știți... nu știm ce crede...

DEPUTAȚII: Cine?

PITICUL (*misterios*): Sssst!

MODERATUL: Sssst! Aveți puținică moderațiune!

DEPUTAȚII: Interpelez să mi se spună cine este acel mare necunoscut...

Toți vin la rampă. Misterioso.

PITICUL (*lugubru în mijlocul lor*): Nu ne putem pronunța

Înainte de a ști ce vrea și El.
DEPUTAȚII. Care El?
PITICUL (*solemn*): El!
DEPUTAȚII (*solemn*): El!
POPESCU (*solemn în parodic*): El!!! (*Natural*) Dar care „El”?
PITICUL: Sssst! El... Sfinxul, El... Arbitrul Situației, El... Vigurosul cu cârjă pentru bătrânețe... Căci știți bine: eu nu fac comerț pe seama mea, — eu sunt în comandită. Trebuie să știți ce zice și asociatul meu. Să ascultăm dar.

Sfinxul

Se aude un clopot solemn. Tremollo la orchestră. Toți rămân în extaz. Din tavan coboară încet-încet un schelet uman. Tunete. Fulgere. Orchestra cântă în surdină o arie funebră. Toți cad în genunchi. Scheletul se lasă încet pe pământ, stă un moment în mijlocul furtunii și al consternării generale, apoi tot încet te ridică-n sus. Extazul dispare. Furtuna încetează. Orchestra tace.

BURSUC (*făcându-și cruce*): Pronunțatu-s-a Sfinxul?
MODERATUL: Da, adică... știi... cu moderațiune...
PITICUL: Eu n-am înțeles nimic...
POPESCU: Vezi dacă nu ești avocat!
BURSUC: Parcă zise: a-ha! (*afirmativ.*)
PITICUL: Mie-mi păru că zise: (*negativ.*)
MODERATUL: Ba, spun drept, eu cred c-a zis... (*îndoios.*)
BURSUC: Asemenea chestii grele nu se pot descurca decât în secții.
VOCI: În secții! În secții!
MODERATUL: Tratativatele vor urma la bufet!

(les.)

Don Bizeț

Pauză. Se aude din culise cântând.

Și findcă-că
Pentru-că
Te am iubit,
Dorule iha-ha,
Tocmai din
Karlăsbad
Am sosit, —
Dorule iha-ha!

DON BIZEȚ (*intră-n scenă. Este îmbrăcat în frac peste cămașă țărănească cusută cu arnici roșu. Joben în cap. În picioare ciorapi. Bastonul pe umăr, ghetele atârnate de capătul bastonului. În cealaltă mână o boccea. Pune bocceaua jos și scoate un evantai*): Afurisit tramcal! De-acum-ncolo, să știți că mă dau la uluciupet! Închipuiți-vă ce mi se-ntâmplă:

Eram sănătos-zdravăn, cum mă știți: mâncam la fitece masă o schimbea, o tuslima dă burtă, o ciorbă dă cap-dă pui-dă miel-dă oaie, o iahnie de mânătărci, o jigodie dă berbec bătut, — când... ce să vezi? Mai mulți preteni îmi vâra-n cap că am tignafes și că trebuie să mă caut. C-o fi, c-o păți, că-i sucită, că-i învârtită, — nu și nu că să plec la Karlăsbad!

Eu, ca ăla, nici pe ici nu-mi trecea că e la mijloc un ce deplumatic. Mi-am luat geamantanu (*arată bocceaua*) și am plecat-o, — n-aș mai fi apucat să plec!

Poftim: om bun-zdravăn, să te duci să mănânci broaște la Karlăsbad!

Ce gândiți că mi-a tras sufletul?

M-a puseră la ștrudăl, domle, până mi-a ieșit sufletu!

Noroc că tot ei s-a căitără! (*țanțoș*) A văzutără că nu merge fără mine. Unu e Tom Bizeț, săracu!

M-am pomenit că-mi bate o depeșe, precum că „vino-ndată că ne prăpădim!” (*Satisfăcut*) Adică ce credea dumnealor? Că merge fără Bizeț? Eu sunt sufletu lor!

Sunt danțmaistru dă douăzeci dă ani. Am început cu arfonistele la Franzelaru și n-a fost *complect* fără mine. Eram, ce-i drept, și mai lejer în tinerețe! Acuma zice că e o matmazelă de n-o poate ichilimbră nici un danțmaistru, și și-a adusără aminte dă mine iar! Am plecat din Karlăsbad, — și iată-mă-s la post. Mai cu tramcalu, mai pă jos, mai încălțat, mai dăscălțat, am sosit la țanc. (*Uitându-se prin împrejur.*) Da' nu văd matmazela.

Apare Baletista. Ea vine ca o apariție. În mână ține un gaz. Face grații în fața lui Don Bizeț și se oprește.

DON BIZEȚ (*transportat, cade-n genunchi și își împreună mâinile*): O!!! (*Cântă cu transport și ca gorgoane:*)

Când îți văd gātu spălat

Și mărgeanu răvărsatu,

M-aș băga la tine-argat, of!

BALETISTA (*se apropie de Don Bizeț, îl înfășoară-n gaz, pe când Bizeț, zdrobit, se lasă-nvins*): Omphale și Hercul!
(*Cântă pe aria Les plumes de paon:*)

Iubitul „meu” Bizeț,

Danțmaistrul meu isteț,

Ah, ah!

Ah, ah!

Danțmaistrul meu isteț!

Tu vii din Karlăsbad,

Iubite camarad,
Ah, ah!
Ah, ah!
Dar eu o să te rad!

În mintea ta socoți
Să mă echilibrezi,
Dar te desfid să poți
Să mă echilibrezi
Ah, ah!
Ah, ah!
Prea tare, zău, te crezi!

DON BIZET *(care a urmărit cu gesturi din ochi și din toată figura cântecul Baletistei, o imploră)*: Matmazel! Oricine ai fi, dă-mi voie să te, ichilimbrez!

BALETISTA: Toată viața mi s-a spus că sunt dezechilibrată. Dar uite, vina nu e a mea. Vina este că niciodată n-am încăput pe mâini bune. Acuma aud că mi-aduce un echilibrator de la Karlsbad...

DON BIZET *(mândru)*: Eu sunt ăla!

BALETISTA: De călcat, calc bine; numai se pretinde că nu merg prea în tact. Ce zici dumneata, domnule danțmaistru?

DON BIZET: Eu zic să încercăm. *(Către orchestră:)* Domnule țapălmaistru, te rog, un cadepatru. *(Orchestra cântă pas-de-quatre. Baletista pornește, iar Don Bizeț îi ține tactul.)* Zzz! Zzz! Zzz! Și-nc-odată iar așa! *(Figura a doua. Don Bizeț, grațios ca ursul pe ploaie, ia pe Baletistă de mână și dansează cu ea.)*

BALETISTA *(smuncindu-se)*: Asta o pas-de-quatre, omule? Parcă suntem la complet!

DON BIZET: Îmi pare rău de afront! Eu am învățat să joc la șalon, nu glumă. Cumătru Niță Abondans are al treilea șalon din București.

BALETISTA: O fi; dar eu nu mă „ichilimbrez” cu oricine. Danț-maisteru ca dumneata... *berechet!*

DON BIZEȚ: Cer cuvântu', madam, dacă e vorba pă aia. Apăi astea sântă ră danțuri? Eu știu danțuri patrriiotice, nu fleacuri d-alea. Vrei să te fac un ceardaș acuma? (*Orchestra cântă ceardașul. Don Bizeț îl joacă cu frenezie. La urmă ia de mijloc pe Baletistă și, într-un vârtej, ies din scenă.*)

Tinerii-programiști

Intră programiștii tineri. Ei sunt bătrâni, cheii, cu peruci, cu gulere mari, ca la 1848. Intră cântând:

Și era un grup,
Și-avea un program,
Programul ideii,
Ideile... moft!
Cântă cocoșule,
Scoal' de joacă, moșule!

Merg și se așează-n bănci.

CIUCIU: Eu cred că trebuie să ținem categoric: aut-aut!

Ori ne dau reformele ce cerem...

PENCIU: ... Ori nu ni le dau.

CIUCIU: Aut-aut!

PENCIU: Ca un minimum de reformă, noi tinerii programiști cerem votul universal...

CIUCIU: Sau cel puțin colegiul unic...

PENCIU: În tot cazul, nu admitem mai mult de trei colegii...

CIUCIU: Cel mult patru!

PENCIU: Și cu reprezentarea majorităților.

CIUCIU: Aut...

PENCIU: Aut!

Se aude ușierul strigând: „Domnii deputați sunt rugați să poftească-n adunare! Pofțiți în adunare, domnilor deputați!” Ciuciu și Penciu se așază bine la locurile lor.

CIUCIU: A venit momentul, acum ori niciodată, să arătăm ce putem!

PENCIU: Europa are ochii ațintiți asupra noastră!

CIUCIU: Să nu uităm: *aut...*

PENCIU: *Aut!*

Deputații reintră în ședință.

PITICUL: Domnilor! Avem la ordinea zilei chestiunea rămătorilor noștri. Cred că sunt interpretul acestei onorabile adunări, dacă voi spune că rămătorii noștri sunt niște adevărați martiri ai trihinei...

VOCI: Jos Trihina! S-o veștejim cu cea din urmă energie!

PITICUL: Trihina, domnilor, această plantă exotică, vine din Apus.

POPESCU: Atuncea cum atacă pe rămători de la Nord?

PITICUL: Exportul fiind dar închis, deschidem... discuțiunea. Cere cineva cuvântul?

CIUCIU (*lui Penciu*): Cred că a venit momentul. Vorbește tu.

PENCIU (*lui Ciuciu*): Momentul e solemn. Cere tu cuvântul.

PITICUL: Domnilor, un mare savant englez a spus de mult: cin' se-amestecă-n tărâte...

POPESCU: Se umple pe mâini.

PITICUL: Vă rog, v-am mai spus că nu sunt avocat. E o chestiune vitală, dacă mă pot exprima astfel când e vorba de proprii noștri rămători. Studiind harta Europei în mărime naturală, aflăm că cea mai bună șuncă de Praga se produce în România...

POPESCU: Vă rog, nu uitați că culmea torturii este a bate... câmpii.

PITICUL: Eu vă asigur, că atunci când mi-am propus să

aduc înaintea domniilor voastre afacerea rămătorilor, fără deosebire de culoare, nu m-am gândit niciun moment să fac personalități...

Tribunul

De afară se aude zgomot. Huiduieli. Fluierături. Urale. Geamuri cad sparte. În Cameră emoțiune. Prin fundul Camerei trec în fugă gardiști fluierând, soldați, bățăuși.

TRIBUNUL (*cu o pălărie mare, cu pelerină, cu un sul de hârtii la subțioară, intră violent în mijlocul tumultului. Se urcă la tribună. Este primit cu urale și aplauze*): Cetățeni ai Capitalei! Bandele regimului v-au măcelărit! Tiranul (*arătând spre Pitic, care se ascunde la spatele Moderatului*) au sfâșiat Constituția!!

TOȚI (*în uimire*): A!

TRIBUNUL: Iată, o am aci, sub mantă, — pentru că eu port și mantă, (*violent*) nu ca dumnealor! (*Scoate de sub mantă o carte fără scoarțe, ruptă, sfâșiată.*)

O VOCE DIN SALĂ: Trăiască tribunul poporului! (*Aplauze pe scenă.*)

TRIBUNUL (*după ce salută grațios pe cetățeanul din sală*): Toți mă iubesc... în princip! Dar știți ce s-a întâmplat afară? Cetățenii care voiau să vie aci au fost împiedecați cu sila și cu jandarmi. Afară domnește Anarhia! Și știți care este cauza? Poporul a aflat că un pitic a devastat un magazin de pielărie și a furat mai multe portofele, pe care le-ar fi împărțit pe la favoriți... Poporul a venit aici, în Dealul Mitropoliei, ca să prindă pe inculpat, care s-a refugiat în chiliile călugărilor. Călugării l-au afumat ca să fugă, și se crede că el se găsește aici...

BURSUC (*scoțând pe Pitic de la spatele Moderatului...*): N-

o fi dumnealui?
MODERATUL (*Piticului*): Repede! Dai trei?
PITICUL (*necăjit*): Nu dau! *Petit bonhomme vit encore!*
BURSUC: Îl recunoașteți?
TRIBUNUL: Tocmai. Devastatorul de portofele!
MODERATUL: Și vroiai să mă tratezi cu portofele răpite
fără un pic de moderațiune? Ai noroc că sunt părinte de familie!
TOȚI: Să-l umflăm! Să-i votăm o moțiune! Să-l executăm!

Călugării

Toți se reped la Pitic. Piticul vrea să scape. El dă fuga să iasă prin dreapta. Dar din dreapta îi iese 'n drum un călugăr.

PITICUL (*terorizat de apariție, se dă înapoi cu groază. Cântă pe aria Călugărul*):

Călugărul din vechiul schit,
Pe care l-am caterisit,
Mă urmărește ne-ncetat, —
Călugărul m-a blestemat!

Toți se reped din nou la el. Piticul vrea să fugă prin stânga. Alt călugăr îi iese-n cale.

PITICUL (*mai îngrozit, dă înapoi. Cântă:*)

Călugărul de la Sibiu,
Pe care l-am ucis de viu,
Din groapa lui a înviat, —
(*Cade-n genunchi*) Călugăre, eu n-am trădat!

Deputații vor din nou să-l gonească. Piticul vrea să fugă prin fund. Din fund apare alt călugăr.

PITICUL (*de astă dată plictisit*):

Călugărul din loc uitat,
Pe care eu l-am fabricat,
Îmi șade-n drum ca un Sultan —
Călugărul machedonean.

TOȚI: Trăiască Sultanul!

---- CORTINA ----